

Dansk udgave

Retsforskrifter

49. årgang

7. september 2006

Indhold	I Retsakter, hvis offentliggørelse er obligatorisk	
	★ Rådets forordning (EF) nr. 1322/2006 af 1. september 2006 om ændring af forordning (EF) nr. 1470/2001 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af kompaktlysstofrør med indbygget elektronisk drosselspole (CFL-i) med oprindelse i Folkerepublikken Kina	1
	Kommissionens forordning (EF) nr. 1323/2006 af 6. september 2006 om faste importværdier med henblik på fastsættelsen af indgangsprisen for visse frugter og grøntsager	6
	II Retsakter, hvis offentliggørelse ikke er obligatorisk	
	Kommissionen	
	2006/598/EF:	
	★ Kommissionens beslutning af 16. marts 2005 om den statsstøtte som den italienske region Lazio vil give til nedbringelse af drivhusgasemissioner (meddelt under nummer K(2005) 587) ⁽¹⁾	8
	2006/599/EF:	
	★ Kommissionens beslutning af 6. april 2005 om den statsstøtteordning som Italien vil gennemføre for længivning til skibsbygningsindustrien (meddelt under nummer K(2005) 844) ⁽¹⁾	17
	2006/600/EF:	
	★ Kommissionens beslutning af 4. september 2006 om klassificering af visse byggevarers udvendige brandmæssige egenskaber for så vidt angår dobbeltsidet metalbelagte sandwichpaneler til tage (meddelt under nummer K(2006) 3883) ⁽¹⁾	24
	2006/601/EF:	
	★ Kommissionens beslutning af 5. september 2006 om beredskabsforanstaltninger vedrørende den ikke tilladte genetisk modificerede organisme »LL RICE 601« i risprodukter (meddelt under nummer K(2006) 3932) ⁽¹⁾	27

⁽¹⁾ EØS-relevant tekst.

I

(Retsakter, hvis offentliggørelse er obligatorisk)

RÅDETS FORORDNING (EF) Nr. 1322/2006

af 1. september 2006

om ændring af forordning (EF) nr. 1470/2001 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af kompaktlysstofrør med indbygget elektronisk drosselspole (CFL-i) med oprindelse i Folkerepublikken Kina

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets forordning (EF) nr. 384/96 af 22. december 1995 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab⁽¹⁾ (herefter benævnt »grundforordningen«), særlig artikel 11, stk. 3,

under henvisning til forslag forelagt af Kommissionen efter høring af det rådgivende udvalg, og

ud fra følgende betragtninger:

1. PROCEDURE**1.1. Gældende foranstaltninger**

- (1) Ved forordning (EF) nr. 1470/2001⁽²⁾ (herefter benævnt »den oprindelige forordning«) indførte Rådet endelig antidumpingtold på mellem 0 % og 66,1 % på importen af kompaktlysstofrør med indbygget elektronisk drosselspole (herefter benævnt »CFL-i«) med oprindelse i Folkerepublikken Kina (herefter benævnt »den oprindelige undersøgelse«).
- (2) Ved forordning (EF) nr. 866/2005⁽³⁾ udvidede Rådet, efter en undersøgelse i henhold til grundforordningens artikel 13, de endelige antidumpingforanstaltninger, som indførtes ved forordning (EF) nr. 1470/2001, til også at omfatte importen af samme vare afsendt fra Den Socialistiske Republik Vietnam, Den Islamiske Republik Pakistan og Republikken Filippinerne.

1.2. Anmodning om en fornyet undersøgelse

- (3) Den 3. august 2004 modtog Kommissionen en anmodning i henhold til artikel 11, stk. 3, i forordning (EF) nr. 384/96. Undersøgelsen efter artikel 11, stk. 3, vedrører

udelukkende forordningens varedækning. Anmodningen blev indgivet af Steca Batterieladesysteme und Präzisions-elektronik GmbH, en importør af CFL-i fremstillet i Folkerepublikken Kina (herefter benævnt »den anmodende part«). Den anmodende part importerede CFL-i til jævnstrøm (herefter benævnt »DC-CFL-i«). Den anmodende part hævdede, at sidstnævnte havde andre grundlæggende fysiske og tekniske egenskaber og anvendelsesformål end CFL-i til vekselstrøm (herefter benævnt »AC-DCL-i«). Den anmodende part påstod endvidere, at kun AC-CFL-i skulle være omfattet af den gældende antidumpingtold, eftersom kun denne type indgik i den oprindelige undersøgelse. Endelig påstod den anmodende part, at DC-CFL-i udtrykkeligt skulle holdes uden for antidumpingtoldens anvendelsesområde, og at definitionen af den pågældende vare i den oprindelige forordning følgelig skulle ændres. Den anmodende part anmodede desuden om, at en eventuel fritagelse af DC-CFL-i fra forordningens varedækning fik tilbagevirkende kraft.

1.3. Indledning af undersøgelse

- (4) Efter at have hørt det rådgivende udvalg besluttede Kommissionen, at der forelå tilstrækkelige beviser, og offentliggjorde derpå en meddelelse (herefter benævnt »indledningsmeddelelsen«) i *Den Europæiske Unions Tidende*⁽⁴⁾ om indledning af en delvis fornyet undersøgelse i henhold til grundforordningens artikel 11, stk. 3, der udelukkende vedrører en undersøgelse af varedækningen.

1.4. Undersøgelse

- (5) Kommissionen underrettede officielt myndighederne i Folkerepublikken Kina, producenterne/eksportørerne i Folkerepublikken Kina, de importører i Fællesskabet, som den vidste var berørt af sagen, producenterne i Fællesskabet og producentorganisationerne i Fællesskabet om indledningen af undersøgelsen. De interesserede parter fik lejlighed til at tilkendegive deres synspunkter skriftligt og til at anmode om at blive hørt inden for den frist, der er fastsat i meddelelsen om indledning af proceduren.

⁽¹⁾ EFT L 56 af 6.3.1996, s. 1. Senest ændret ved forordning (EF) nr. 2117/2005 (EUT L 340 af 23.12.2005, s. 17).

⁽²⁾ EFT L 195 af 19.7.2001, s. 8.

⁽³⁾ EUT L 145 af 9.6.2005, s. 1.

⁽⁴⁾ EUT C 301 af 7.12.2004, s. 2.

- (6) Kommissionen bad alle parter, som den vidste var berørt af sagen, og alle andre virksomheder, som gav sig til kende inden for den frist, der var fastsat i indledningsmeddelelsen, om at indsende grundlæggende oplysninger om samlet omsætning, værdi og omfang af salg i Det Europæiske Fællesskab, produktionskapacitet, faktisk produktion, værdi og omfang af samlet import af CFL-i og af DC-CFL-i alene. Kommissionen indhentede og undersøgte alle de oplysninger, den anså for nødvendige for at vurdere, om der er behov for en ændring af de gældende foranstaltningers anvendelsesområde.
- (7) Fem producenter/eksportører i Folkerepublikken Kina, en producent i Fællesskabet, en importør forretningsmæssigt forbundet med en eksportør/producent i Folkerepublikken Kina og 11 ikke-forretningsmæssigt forbundne importører i Fællesskabet deltog i undersøgelsen og indsendte de grundlæggende oplysninger, der er omtalt i betragtning 6.

1.5. Undersøgelsesperiode

- (8) Undersøgelsesperioden løb fra den 1. november 2003 til den 31. oktober 2004 (herefter benævnt »undersøgelsesperioden«).

1.6. Fremlæggelse af oplysninger

- (9) Alle interesserede parter fik oplysninger om de vigtigste kendsgerninger og betragtninger, på grundlag af hvilke disse konklusioner blev draget. I overensstemmelse med grundforordningens artikel 20, stk. 5, blev parterne indrømmet en frist til at fremsætte bemærkninger efter denne fremlæggelse af oplysninger.
- (10) Der blev taget stilling til de mundtlige og skriftlige bemærkninger fra parterne, og undersøgelsesresultaterne er, hvor det har været relevant, blevet ændret i overensstemmelse hermed.

2. DEN PÅGÆLDENDE VARE

- (11) Den pågældende vare er — som defineret i den oprindelige forordnings artikel 1 — CFL-i, som aktuelt angives under KN-kode ex 8539 31 90. En CFL-i er et kompaktlysstofrør med indbygget elektronisk drosselspole med et eller flere rør, hvor alle belysningselementer og elektroniske komponenter er fæstnet til lampesoklen eller integreret i denne. Som det fremgår af betragtning 11 i Kommissionens forordning (EF) nr. 255/2001 af 7. februar 2001 om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på importen af CFL-i med oprindelse i Folkerepublikken Kina ⁽¹⁾ (herefter benævnt »den midlertidige forordning«), og som de endelige resultater i den oprindelige forordning har bekræftet, er den pågældende vare udformet til at erstatte almindelige glødelamper og passer ind i samme lampefatninger som glødelamper.

- (12) I den oprindelige undersøgelse blev de forskellige varettyper fastlagt på grundlag af bl.a. levetid, wattforbrug og skærm; forskellene i indgangsspænding er imidlertid ikke blevet undersøgt, og spørgsmålet blev heller ikke rejst af nogen af de interesserede parter under den oprindelige undersøgelse.

3. RESULTATERNE AF UNDERSØGELSEN

3.1. Metode

- (13) For at vurdere, om DC-CFL-i og AC-CFL-i bør betragtes som en og samme eller to forskellige varer, blev det undersøgt, om DC-CFL-i og AC-CFL-i har samme grundlæggende fysiske og tekniske egenskaber og anvendes til samme formål. I denne sammenhæng blev det også undersøgt, om DC-CFL-i og AC-CFL-i kan erstatte hinanden, og om de er i indbyrdes konkurrence i Fællesskabet.

3.2. Grundlæggende fysiske og tekniske egenskaber

- (14) Alle CFL-i består af to hovedelementer, nemlig en eller flere udladningslamper og en elektronisk forkobling. Grundlæggende sender den elektroniske forkobling elektroner gennem gassen i udladningslampen. Gassen exciteres og afgiver energi i form af lys.
- (15) Indgangsspændingen er dog forskellig i AC-CFL-i og DC-CFL-i. AC-CFL-i har vekselspænding, mens DC-CFL-i har jævnspænding. Af denne grund må de elektroniske forkoblinger, der anvendes i DC-CFL-i, nødvendigvis have andre komponenter end dem, der findes i AC-CFL-i, fordi de har flere funktioner; de skal nemlig også lave jævnspændingen om til vekselspænding for at kunne lyse.
- (16) Erhvervsgruppen i Fællesskabet hævdede, at den vare, der blev fremstillet i referencelandet (Mexico), i den oprindelige undersøgelse var blevet betragtet som en tilsvarende vare, selv om CFL-i fremstillet i Mexico er beregnet til lavere spænding. Derfor bør AC-CFL-i, der anvendes i lavspændingssystemer, også betragtes som samme vare som DC-CFL-i. Det bør dog bemærkes, at skønt spændingssystemet i Mexico var forskelligt fra spændingssystemet i Fællesskabet, fungerede både CFL-i fremstillet i Mexico og i Fællesskabet ved vekselstrøm. Begge havde nøjagtig samme funktion, nemlig at erstatte almindelige glødelamper på de respektive markeder.
- (17) I denne undersøgelse består forskellen mellem de to typer lamper ikke alene i spændingen som i ovennævnte tilfælde med de mexicanske lamper, men der er også forskel på den strømforsyning, der anvendes i henholdsvis DC-CFL-i og AC-CFL-i. Hertil kræves der forskellige komponenter, og de to typer lamper har derfor forskellige tekniske egenskaber.

⁽¹⁾ EFT L 38 af 8.2.2001, s. 8.

3.3. Grundlæggende anvendelsesformål og indbyrdes udskiftelighed

- (18) Som nævnt ovenfor i betragtning 11) er den vare, der var genstand for den oprindelige undersøgelse, beregnet til at erstatte almindelige glødelamper.
- (19) Beregnet på grundlag af oplysninger indgivet af branchen i Fællesskabet og de kinesiske eksporterende producenter udgjorde det samlede forbrug på fællesskabsmarkedet for DC-CFL-i mindre end 2 % af det samlede forbrug af CFL-i. Det følger heraf, at AC-CFL-i er den mest importerede og mest anvendte type CFL-i i Fællesskabet. Næsten 100 % af den samlede import og det samlede salg i Fællesskabet udgøres af AC-CFL-i.
- (20) Som det fremgår af ovenstående er AC-CFL-i designet til at erstatte de mest anvendte glødelamper, og de passer i samme lampesokler som disse glødelamper. Eftersom DC-CFL-i ikke anvender samme indgangsspænding kan de ikke lyse, hvis de anbringes i en sokkel beregnet til almindelige glødelamper. I det modsatte tilfælde, hvis en lampe af typen AC-CFL-i skrues ind i en sokkel med jævnstrøm, vil lampen heller ikke lyse. Med andre ord har en DC-CFL-i brug for jævnstrøm for at kunne lyse, mens en AC-CFL-i bruger vekselstrøm.
- (21) Desuden anvendes AC-CFL-i som nævnt i betragtning 110 i den midlertidige forordning af bl.a. private husholdninger, industrien og mange kommercielle foretagender som butikker, restauranter, hvorimod DC-CFL-i, bortset fra sjældne undtagelser, ikke anvendes af disse brugere. Brugere af AC-CFL-i er for det meste koblet til det offentlige elnet, mens DC-CFL-i anvendes i områder uden forbindelse til offentlige elnet og derfor bruger andre elforsyningskilder (batterier, solenergi, fotoelektromotoriske paneler). De anvendes i isolerede egne eller landdistrikter til minedrift, til belysning i skure, campingvogne, køretøjer osv. På dette grundlag blev det konkluderet, at DC-CFL-i ikke kan erstatte almindelige glødelamper, og følgelig at AC-CFL-i og DC-CFL-i ikke lader sig udskifte med hinanden.
- (22) Det fastslås derfor, at almindelige glødelamper i henhold til den oprindelige forordning anses for at være lamper, der anvendes med vekselstrømsforsyning.
- (23) Erhvervsgrenen i Fællesskabet hævdede, at AC-CFL-i og DC-CFL-i uanset ovenstående havde samme grundlæggende anvendelsesformål, nemlig at frembringe lys. De burde derfor anses for en og samme vare. I denne sammenhæng sammenlignede erhvervsgrenen i Fællesskabet AC-CFL-i og DC-CFL-i med forskellige typer

biler afhængigt af, om de er udstyret med benzin- eller dieselmotorer. Erhvervsgrenen i Fællesskabet hævdede, at begge biltyper anvendtes til samme formål, nemlig motoriseret vejtransport af personer, og derfor måtte anses for at være en og samme vare.

- (24) Rent bortset fra at det ikke indgår i denne fornyede undersøgelse at fastslå, om biler med benzinmotor og biler med dieselmotor er en og samme vare, blev sammenligningen anset for at være uheldig, fordi den fokuserer på den forkerte parameter (motoren). I det foreliggende tilfælde er den korrekte parameter, om varen har de fysiske og tekniske egenskaber til at frembringe lys, når den tilsluttes en sokkel beregnet til almindelige glødelamper.
- (25) Nogle parter hævdede, at et meget begrænset antal specifikke modeller af typen AC-CFL-i kan fungere både med vekselstrøm og jævnstrøm. Undersøgelsen viste, at disse lamper blev anvendt til samme formål som AC-CFL-i, der udelukkende fungerer ved vekselstrøm. De anses derfor som lamper, der anvendes med vekselstrømsforsyning.
- (26) Det følger af ovenstående, at AC-CFL-i og DC-CFL-i ikke kan erstatte hinanden og derfor heller ikke anvendes til samme formål.
- ### 3.4. Konkurrence mellem AC-CFL-i og DC-CFL-i
- (27) Som nævnt ovenfor anvendes AC-CFL-i og DC-CFL-i ikke til samme formål og er således ikke indbyrdes udskiftelige, men dækker behovet på forskellige markeder. Desuden kan DC-CFL-i på grund af deres særlige anvendelsesformål kun købes i specialforretninger eller direkte fra producenterne. I modsætning hertil kan AC-CFL-i købes i de fleste større dagligvarebutikker.
- (28) Den eneste medvirkende producent fra Fællesskabet påstod, at forbrugerne i områder, hvor der er vekselstrøm, kan vælge at få installeret fotoelektromotoriske paneler og solcellepaneler, som leverer jævnstrøm. Derfor, hævdedes det, at der er konkurrence mellem DC-CFL-i og AC-CFL-i. Det skal bemærkes, at valget mellem to energikilder er et valg, der rækker langt ud over anvendelsen af CFL-i, dels på grund af de store investeringer, der er forbundet med det, dels fordi et sådant valg påvirker alle elapparater i huset. Det er derfor højst usandsynligt, at beslutningen om at investere i fotoelektromotoriske paneler udelukkende er baseret på konkurrencen mellem DC-CFL-i og AC-CFL-i. Det bemærkes endvidere, at DC-CFL-i er dyrere end AC-CFL-i, og påstanden synes således ikke at finde støtte i økonomisk logik. Kravet måtte derfor afvises.

- (29) Eftersom DC-CFL-i og AC-CFL-i ikke kan anvendes i samme elnet, konkluderes det, at der ikke er indbyrdes konkurrence mellem de to typer.

3.5. Sondring mellem DC-CFL-i og AC-CFL-i

- (30) Det blev påstået, at det ikke var muligt at foretage en klar sondring mellem DC-CFL-i og AC-CFL-i. I denne forbindelse bemærkes det, at selv om DC-CFL-i og AC-CFL-i begge henhører under KN-kode ex 8539 31 90, er det nemt at foretage en sondring. For at sondre mellem DC-CFL-i og AC-CFL-i kan følgende kriterium anvendes: En DC-CFL-i lyser ikke, når den skrues i en vekselstrøms-sokkel og tændes.
- (31) Desuden er DC-CFL-i tydeligt mærkede, dvs. at varen er påført tydelige oplysninger om den lave indgangsspænding for at forhindre forbrugeren i at bruge lampen i en vekselstrøms-sokkel og derved ødelægge den.

4. KONKLUSION OM VAREDÆKNING

- (32) Ovennævnte undersøgelse viste, at DC-CFL-i og AC-CFL-i ikke besidder de samme grundlæggende fysiske og tekniske egenskaber og ikke anvendes til samme formål. Den ene type lader sig ikke erstatte af den anden, og de er ikke i indbyrdes konkurrence på Fællesskabets marked. På dette grundlag blev det konkluderet, at DC-CFL-i og AC-CFL-i er to forskellige varer, og at den gældende antidumpingtold på CFL-i med oprindelse i Folkerepublikken Kina ikke burde anvendes på import af DC-CFL-i. Det følger desuden heraf, at DC-CFL-i ikke var omfattet af den oprindelige undersøgelse, selv om dette ikke udtrykkeligt fremgik af den oprindelige forordning.
- (33) På grundlag af ovenstående bør de gældende foranstaltningers anvendelsesområde præciseres ved en ændring af den oprindelige forordning.
- (34) Eftersom de foranstaltninger, der indførtes ved forordning (EF) nr. 1470/2001, blev udvidet til import af CFL-i afsendt fra Vietnam, Pakistan og/eller Filippinerne, uanset om denne import var angivet med oprindelse i Vietnam, Pakistan eller Filippinerne eller ej, ved forordning (EF) nr. 866/2005, bør denne forordning tilsvarende ændres.

5. ANMODNING OM TILBAGEVIRKENDE KRAFT

- (35) Som det fremgår af konklusionerne i betragtning 32 og 33 var DC-CFL-i ikke en del af den vare, der var omhandlet i den oprindelige undersøgelse, der førte til

indførelse af en antidumpingtold på import af CFL-i fra Folkerepublikken Kina, og derfor bør præciseringen af foranstaltningens varedækning have tilbagevirkende kraft fra den dato, hvor den nuværende endelige antidumpingtold blev indført.

- (36) Følgelig bør den endelige antidumpingtold, der er blevet betalt i henhold til Rådets forordning (EF) nr. 1470/2001 for import af CFL-i til Fællesskabet tilbagebetales for import af DC-CFL-i. Anmodning om tilbagebetaling indgives til de nationale toldmyndigheder ifølge gældende nationale toldbestemmelser, og uden at dette har betydning for Fællesskabets egne indtægter, navnlig artikel 7, stk. 1, i Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 1150/2000 af 22. maj 2000 om gennemførelse af afgørelse 94/728/EF, Euratom om ordningen for Fællesskabernes egne indtægter ⁽¹⁾ —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

Forordning (EF) nr. 1470/2001 affattes således:

- 1) Artikel 1, stk. 1, affattes således:

»1. Der indføres en endelig antidumpingtold på importen af kompaktlysstofrør med indbygget elektronisk drosselspole, der fungerer ved vekselstrøm (herunder kompaktlysstofrør med indbygget elektronisk drosselspole, der fungerer ved både vekselstrøm og jævnstrøm), med et eller flere rør, hvor alle belysningselementer og elektroniske komponenter er fæstnet til lampesoklen eller integreret i denne, henhørende under KN-kode ex 8539 31 90 (Taric-kode 8539 31 90*91 indtil den 10. september 2004 og Taric-kode 8539 31 90*95 fra den 11. september 2004) og med oprindelse i Folkerepublikken Kina.«

- 2) Artikel 2, stk. 1, affattes således:

»1. De beløb, for hvilke der er stillet sikkerhed i form af den midlertidige antidumpingtold, som ved forordning (EF) nr. 255/2001 er indført på import af kompaktlysstofrør med indbygget elektronisk drosselspole, der fungerer ved vekselstrøm, (herunder kompaktlysstofrør med indbygget elektronisk drosselspole, der fungerer ved både vekselstrøm og jævnstrøm), med et eller flere rør, hvor alle belysnings-elementer og elektroniske komponenter er fæstnet til lampesoklen eller integreret i denne, med oprindelse i Folkerepublikken Kina, opkræves til den endeligt indførte toldsats. De beløb, for hvilke der er stillet sikkerhed i form af den midlertidige told, som ved forordning (EF) nr. 255/2001 er indført på import af varer fremstillet af Zhejiang Sunlight Group Co., Ltd., opkræves til den toldsats, der er endeligt indført for import af varer fremstillet af Zhejiang Yankon Group Co., Ltd. (Taric-tillægskode A241).«

⁽¹⁾ EFT L 130 af 31.5.2000, s. 1.

Artikel 2

Artikel 1, stk. 1, i forordning (EF) nr. 866/2005 affattes således:

»1. Den endelige antidumpingtold på 66,1 %, der ved forordning (EF) nr. 1470/2001 er indført på import af kompaktlysstofrør med indbygget elektronisk drosselspole, der fungerer ved vekselstrøm (herunder kompaktlysstofrør med indbygget elektronisk drosselspole, der fungerer ved både vekselstrøm og jævnstrøm), med et eller flere rør, hvor alle belysningselementer og elektroniske komponenter er fæstnet til lampesoklen eller integreret i denne, henhørende under KN-kode ex 8539 31 90 (Taric-kode 8539 31 90*91 indtil den 10. september 2004 og Taric-kode 8539 31 90*95 fra den 11. september 2004) og med oprindelse i Folkerepublikken Kina, udvides til at omfatte kompaktlysstofrør med indbygget elektronisk drosselspole, der fungerer ved vekselstrøm (herunder kompaktlysstofrør med indbygget elektronisk drosselspole, der fungerer ved både vekselstrøm og jævnstrøm), med et eller flere rør,

hvor alle belysningselementer og elektroniske komponenter er fæstnet til lampesoklen eller integreret i denne, afsendt fra Vietnam, Pakistan og/eller Filippinerne, uanset om varen er angivet med oprindelse i disse lande eller ej (Taric-kode 8539 31 90*92).«

Artikel 3

1. Denne forordning træder i kraft dagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Den anvendes fra den 9. februar 2001.

2. Eventuelle tilbagebetalinger af antidumpingtold betalt i henhold til forordning (EF) nr. 1470/2001 mellem den 9. februar 2001 og datoen for nærværende forordnings ikrafttræden sker, uden at det på nogen måde indskrænker bestemmelserne i forordning (EF, Euratom) nr. 1150/2000 om gennemførelse af afgørelse 94/728/EF, Euratom, særlig artikel 7.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 1. september 2006.

På Rådets vegne
E. TUOMIOJA
Formand

KOMMISSIONENS FORORDNING (EF) Nr. 1323/2006**af 6. september 2006****om faste importværdier med henblik på fastsættelsen af indgangsprisen for visse frugter og grøntsager**

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —
under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

under henvisning til Kommissionens forordning (EF) nr. 3223/94 af 21. december 1994 om gennemførelsesbestemmelser til importordningen for frugt og grøntsager ⁽¹⁾, særlig artikel 4, stk. 1, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) I forordning (EF) nr. 3223/94 fastsættes som følge af gennemførelsen af resultaterne af de multilaterale handelsforhandlinger under Uruguay-runden kriterierne for Kommissionens fastsættelse af de faste værdier ved import fra tredjelande for de produkter og perioder, der er anført i nævnte forordnings bilag.

- (2) Ved anvendelse af ovennævnte kriterier skal de faste importværdier fastsættes på de niveauer, der findes i bilaget til nærværende forordning —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

De faste importværdier, der er omhandlet i artikel 4 i forordning (EF) nr. 3223/94, fastsættes som anført i tabellen i bilaget.

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft den 7. september 2006.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 6. september 2006.

På Kommissionens vegne

Jean-Luc DEMARTY

Generaldirektør for landbrug
og udvikling af landdistrikter

⁽¹⁾ EFT L 337 af 24.12.1994, s. 66. Senest ændret ved forordning (EF) nr. 386/2005 (EUT L 62 af 9.3.2005, s. 3).

BILAG

til Kommissionens forordning af 6. september 2006 om faste importværdier med henblik på fastsættelsen af indgangsprisen for visse frugter og grøntsager

(EUR/100 kg)		
KN-kode	Tredjelandskode ⁽¹⁾	Fast importværdi
0702 00 00	052	83,4
	999	83,4
0707 00 05	052	85,3
	999	85,3
0709 90 70	052	85,1
	999	85,1
0805 50 10	388	63,0
	524	47,9
	528	58,0
	999	56,3
0806 10 10	052	74,7
	220	178,5
	400	181,8
	624	105,2
	999	135,1
0808 10 80	388	87,1
	400	95,4
	508	80,5
	512	100,7
	528	59,3
	720	81,1
	800	174,2
	804	107,2
	999	98,2
0808 20 50	052	105,7
	388	91,7
	720	88,3
	999	95,2
0809 30 10, 0809 30 90	052	114,3
	999	114,3
0809 40 05	052	70,3
	066	44,7
	098	41,6
	624	150,5
	999	76,8

⁽¹⁾ Den statistiske landefortegnelse, der er fastsat i Kommissionens forordning (EF) nr. 750/2005 (EUT L 126 af 19.5.2005, s. 12). Koden »999« repræsenterer »anden oprindelse«.

II

(Retsakter, hvis offentliggørelse ikke er obligatorisk)

KOMMISSIONEN

KOMMISSIONENS BESLUTNING

af 16. marts 2005

om den statsstøtte som den italienske region Lazio vil give til nedbringelse af drivhusgasemissioner

(meddelt under nummer K(2005) 587)

(Kun den italienske udgave er autentisk)

(EØS-relevant tekst)

(2006/598/EF)

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

(2) Italien svarede den 23. juli 2003.

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 88, stk. 2, første afsnit,

(3) Støttemodtageren ACEA SpA (herefter »ACEA«) svarede den 8. september 2003. Den 15. september 2003 blev dette svar sammen med en række andre anmodninger sendt til Italien med en opfordring til at fremsætte bemærkninger. Anmodningerne vedrørte:

under henvisning til aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, særlig artikel 62, stk. 1, litra a),

— en kopi af den oprindelige aktionæraftale mellem ACEA og Electrabel om at oprette AEP

efter at have opfordret interesserede parter til at fremsætte deres bemærkninger i overensstemmelse med disse artikler⁽¹⁾, og under hensyntagen til disse bemærkninger, og

— betingelserne for overførsel af ACEA's aktiviteter til AEP, især om der blev taget hensyn til den foranstaltning, der undersøges

ud fra følgende betragtninger:

I. SAGSFORLØB

(1) Ved beslutning af 13. maj 2003, meddelt Italien i brev af samme dato, besluttede Kommissionen at indlede proceduren efter EF-traktatens artikel 88, stk. 2, vedrørende ovennævnte støtte og opfordrede Italien og andre interesserede parter til at fremsætte deres bemærkninger⁽²⁾.

— hvilke af ACEA's afdelinger der ville blive belastet af tilbagebetalingen.

⁽¹⁾ EUT C 188 af 8.8.2003, s. 8.

⁽²⁾ Se fodnote 1.

(4) Italien svarede første gang den 18. marts 2004 og derefter den 29. april 2004.

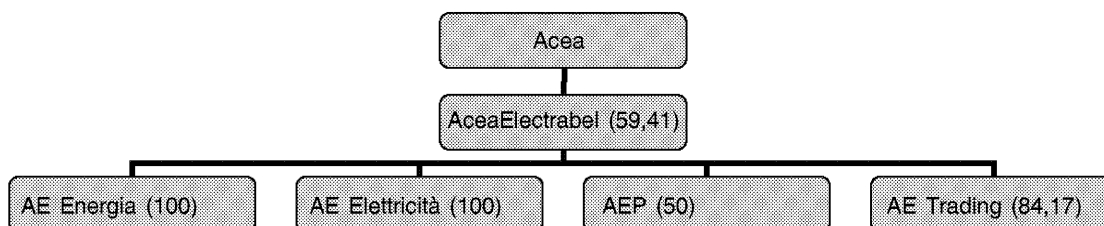
II. BESKRIVELSE AF STØTTEN

- (5) Støtten omfattede oprindelig to projekter vedrørende energibesparelser, som blev finansieret af regionen Lazio, nemlig et fjernvarmenet og et vindkraftanlæg. Begge projekter blev erklæret forenelige, men man besluttede at indlede proceduren efter artikel 6 i Rådets forordning (EF) nr. 659/1999 af 22. marts 1999 over for det første projekt på grundlag af dommen i Deggendorf-sagen⁽³⁾. Projektet vedrører et fjernvarmenet i området Torino Mezzocamino i nærheden af Rom. Nettet forsynes med energi fra et delvis ombygget og forstærket kraftvarmeværk, som forsyner et nyt kvarter med varme. To andre kvarterer i nærheden af Rom — Torino Sud og Mostacciano — er allerede forbundet med kraftvarmeværket via et fjernvarmenet. Det nye projekt indebærer en udvidelse af nettet med 14 km varmeledning.
- (6) Projektets samlede investeringsomkostninger er på 9,5 mio. EUR. De er begrænset til investeringen i fjernvarmenettet, bortset fra den nye turbine. Støttebeløbet er på 3,8 mio. EUR.

- (7) Foranstaltningens retsgrundlag er Giunta Regionale del Lazios beslutning nr. 4556 af 6. august 1999, hvori man udvalgte projekter, som skulle finansieres af »carbon tax«. Foranstaltningen blev netop finansieret af indtægterne fra den »carbon tax«, der blev indført ved artikel 8 i finansloven af 23. december 1998 (lov nr. 448/98). Ved miljøministeriets bekendtgørelse nr. 337 af 20. juli 2000 godkendtes de kriterier og fremgangsmåder, regionen skal overholde ved anvendelsen af de midler, der er indsamlet gennem denne afgift.

III. STØTTEMODTAGERE

- (8) Støttemodtageren var ACEA, et tidligere såkaldt »azienda municipalizzata« (offentligt forsyningsværk ejet af de lokale myndigheder) i Rom. Efter en række omorganiseringer, som omfattede en lang række andre virksomheder, herunder Electrabel, er støttemodtageren nu et andet selskab, nemlig AceaElectrabel Produzione (AEP). AEP kontrolleres af Electrabel Italia med 50 % af aktierne, mens AceaElectrabel har de andre 50 %. Electrabel Italia er igen kontrolleret 100 % af Electrabel (Belgien). Electrabel Italia ejer 40,59 % af AceaElectrabel, men ACEA kontrollerer de resterende 59,41 %.

NB. I oversigten over ACEA-koncernen angiver tallene i parentes, hvor stor en del det pågældende selskab kontrollerer, resten tilhører Electrabel Italia, som er det italienske datterselskab af den belgiske koncern Electrabel.

IV. BEGRUNDELSE FOR AT INDLEDE PROCEDUREN EFTER ARTIKEL 88, STK. 2

- (9) Kommissionen har fastslået⁽⁴⁾, at projektet er foreneligt med rammebestemmelserne for statsstøtte til miljøbeskyttelse. Kommissionen gav dog udtryk for tvivl og besluttede at indlede en undersøgelse, hvor den fastslog, at man skulle anvende de principper og kriterier, Domstolen lagde til grund for sin dom i Deggendorf-sagen.

- (10) Det kom frem, at støttemodtageren, ACEA, var et af de såkaldte »aziende municipalizzate« (offentlige forsyningsværker, der ejes af de lokale myndigheder) i energisektoren, som havde nydt godt af de støtteordninger, der blev behandlet i Kommissionens beslutning 2003/193/EF af 5. juni 2002⁽⁵⁾ om skattefritagelser og lån på lempelige vilkår, som Italien har indrømmet til fordel for offentlige forsyningsværker med offentlig aktiemajoritet. Selv om denne beslutning kun vedrører støtteordningerne som sådan og ikke situationen for de enkelte støttemodtagere, var i hvert fald en af disse ordninger åben for alle virksomheder, der opfyldte bestemte betingelser, hvilket ACEA gjorde på daværende tidspunkt.

⁽³⁾ Domstolens dom af 15. maj 1997, sag C-355/95 P (Textilwerke Deggendorf GmbH mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber og Forbundsrepublikken Tyskland), Sml. 1997 I, s. 2549.

⁽⁴⁾ Punkt 3.4 i beslutningen om at indlede procedure K(2003) 1468 endelig af 13.5.2003, statsstøtte N 90/2002.

⁽⁵⁾ EUT L 77, 24.3.2003, s. 21.

- (11) I beslutning 2003/193/EF fastslog Kommissionen, at sådanne uanmeldte ordninger er uforenelige og ulovlige, og krævede i artikel 3, at den italienske stat skulle tilbagesøge alle beløb, der er udbetalt som led i disse ordninger. ACEA indbragte beslutningen for Førsteinstansretten⁽⁶⁾ og oplyste, at virksomheden havde nydt godt af den pågældende ordning. I ACEA's regnskaber nævnes eksplicit risikoen for tilbagesøgning. Det gælder f.eks. kvartalsregnskabet fra september 2004⁽⁷⁾.
- (12) Efter to påmindelser fra Kommissionen til de italienske myndigheder om deres forpligtelse til at geninddrive de nævnte beløb oplyste myndighederne Kommissionen om, at de mere end to år efter vedtagelsen af beslutning 2003/193/EF stadig forsøger at opfylde forpligtelsen til tilbagesøgning gennem vedtagelse og gennemførelse af passende administrative foranstaltninger. Det er blandt andet ikke blevet afklaret, om de beløb, der er udbetalt til ACEA, endnu er blevet tilbagebetalt. På grundlag af ovenstående kan man dog konkludere, at ACEA har modtaget og endnu ikke tilbagebetalt støtte som led i de uforenelige ordninger, der blev vurderet i beslutning 2003/193/EF.
- (13) Kommissionen finder derfor, at den ikke kan fastslå, hvor stort et beløb ACEA har modtaget og skal tilbagebetale.
- (14) Kommissionen finder desuden, at den ikke kan vurdere den samlede virkning af den gamle og den nye støtte og den formodede fordrejende virkning for fællesmarkedet.
- (17) Italien bestrider, at foranstaltningen skulle udgøre statsstøtte, idet der er tale om et lokalt projekt uden virkninger for samhandelen, og eftersom opvarmning ikke er en omsættelig ydelse, og den ikke kan betragtes som en erstatning for andre energikilder, er der ikke tale om konkurrencefordrejning.
- (18) Italien anfægter derfor anvendelsen af retspraksis fra Deggendorf-sagen med de argumenter, der er anført i punkt 19-23.
- (19) Italien hævder, at retspraksis fra Deggendorf-sagen ikke finder anvendelse i den foreliggende sag, eftersom der er tale om en anden form for støtte. Den foreliggende støtte er regional (det er regionen Lazio, der tildeler den), mens støtten til de såkaldte »municipalizzate« var national.
- (20) Italien hævder, at der ikke er tale om specifikke støttemodtagere. Retsspraksis fra Deggendorf-sagen anvendes kun i enkeltstående tilfælde og ikke på støtteordninger.
- (21) Italien fastholder, at retspraksis fra Deggendorf-sagen kun finder anvendelse, når der er tale om endelige beslutninger, hvilket Kommissionens beslutning ikke er, eftersom den er appelleret. Italien fremfører, at Kommissionen først kan lægge et sådant pres på medlemsstaternes politikker, når alle traktatens retsmidler er udtømt.
- (22) Italien fremfører, at Kommissionen anvender retspraksis fra Deggendorf-sagen for bredt, og bemærker, at dette kunne føre til, at medlemsstaterne ikke længere vil indgive anmeldelser.

V. BEMÆRKNINGER FRA ITALIEN OG ANDRE INTERESSEREDE PARTER

1.1. Bemærkninger fra Italien

- (15) De italienske myndigheders argumenter er gengivet i punkt 16-27.
- (16) Italien har rejst spørgsmålet om støttemodtagernes identitet, som ikke er den samme, som da Kommissionen besluttede at indlede proceduren. De italienske myndigheder bemærker, at støttemodtageren var en anden allerede inden denne dato. Under alle omstændigheder indrømmer Italien, at Kommissionen ikke var blevet underrettet herom, inden den besluttede at indlede proceduren. Ændringen af støttemodtageren betyder, at retspraksis fra Deggendorf-sagen ikke finder anvendelse, og at proceduren ikke længere har noget formål.
- (23) Endelig fremhæver de italienske myndigheder to andre aspekter af det foreliggende projekt, som ikke taler for at anvende retspraksis fra Deggendorf-sagen: a) projektets målsætninger om energibesparelser er i overensstemmelse med Kommissionens og EU's politikker, b) ACEA ville blive straffet i forhold til andre kommunale forsyningsværker, og Kommissionen ville lægge pres på et enkelt selskab med ulovlige midler.
- (24) Som svar på Kommissionens anmodninger fremsætter Italien bemærkningerne i punkt 25-27.
- (25) Den oprindelige aktionæraftale viser, at AEP er underlagt dobbelt kontrol fra ACEA's og Electrabels side.

⁽⁶⁾ Sag T-297/02 (EFT C 289 af 23.11.2002, s. 37).

⁽⁷⁾ Kan findes på ACEA's website: www.aceaspa.it

(26) I jointventureaftalen har man ikke taget hensyn til det foreliggende projekt eller til beslutningen om tilbagebetaling.

(27) ACEA udøver forskellige aktiviteter, og det er ikke muligt at afgøre, hvilke af dem der vil blive belastet af tilbagebetalingen af støtten.

1.2. Bemærkninger fra tredjemand

(28) ACEA, støttemodtageren, har fremsat en lang række bemærkninger, som i det store og hele svarer til de italienske myndigheders. Virksomheden tilføjer dog tre bemærkninger om anvendelsen af retspraksis fra Deggen-dorf-sagen.

(29) ACEA's første supplerende argument er, at i den foreliggende sag er der i modsætning til Deggen-dorf-sagen ikke tale om skærpende omstændigheder eller omstændigheder, der gør tilbagebetalingen presserende, og der er kun gået kort tid siden vedtagelsen af beslutningen om den ulovlige støtte.

(30) I sit andet argument understreger ACEA, at man, igen i modsætning til Deggen-dorf, ikke kan pålægge virksomheden noget ansvar for at have forsøgt at modvirke tilbagebetalingen. Tværtimod har ACEA erklæret sig villig til at betale beløbet tilbage og oplyser, at forsinkelsen ikke kan tilskrives ACEA.

(31) I sit tredje supplerende argument beklager ACEA, at Kommissionen ikke er konsekvent i sin anvendelse af retspraksis fra Deggen-dorf-sagen. ACEA henviser til Kommissionens beslutning 1998/466/EF⁽⁸⁾ om Société française de production (herefter »SFP«), hvor der er nævnt en tidligere negativ beslutning vedrørende samme støttemodtager, uden at retspraksis fra Deggen-dorf-sagen fandt anvendelse.

VI. VURDERING

(32) Ved vurderingen af den foreliggende sag skal der først og fremmest tages stilling til, om der er tale om statsstøtte, og om den i givet fald er forenelig med traktatens bestemmelser.

(33) Dernæst skal støttemodtagerens identitet slås fast, og der skal tages stilling til, om retspraksis fra Deggen-dorf-sagen finder anvendelse.

1.1. Statsstøtte

(34) En række bemærkninger fra de italienske myndigheder og ACEA handler om, at Kommissionen betegner projektet som statsstøtte.

(35) Projektet er finansieret med midler fra de regionale myndigheders budget, som mere præcis stammer fra indtægterne fra den »carbon tax«, der blev indført med finansloven for 1999. Den første betingelse for, at der kan være tale om statsstøtte, er dermed opfyldt.

(36) Foranstaltningen er selektiv, idet den gavner én enkelt virksomhed, oprindeligt ACEA og nu AEP. Den anden betingelse for, at der kan være tale om statsstøtte, er dermed opfyldt.

(37) Hvad angår påvirkning af samhandelen, hedder det i punkt 3.1 i beslutningen om at indlede proceduren: »Varme er ikke genstand for samhandel, men kan erstatte andre primære eller sekundære energiprodukter, som er genstand for samhandel«.

(38) Dette bekræftes i andre af Kommissionens beslutninger, f.eks. i sagen Italien, regionen Piemonte, støtte til begrænsning af forurenende emissioner (N 614/02)⁽⁹⁾, hvor man fastslår, at et fjernvarmeprojekt: »vil give familierne mulighed for at vælge fjernvarme som erstatning for andre primære eller sekundære energikilder, som olie eller elektricitet, der er genstand for samhandel mellem medlemsstaterne«.

(39) Formålet med fjernvarmeprojektet er at erstatte den individuelle boligopvarmning i et helt kvarter. Med andre ord erstatter varmen fra generatoren i fjernvarmeanlægget varmen fra mindre fyr, som bruger andre energikilder som olie, gas eller elektricitet. Der foregår samhandel med olie, gas og elektricitet mellem medlemsstaterne. Der er tale om en substitutionseffekt, og det foreliggende projekt påvirker derfor samhandelen. Under alle omstændigheder er såvel ACEA som Electrabel aktive i mange sektorer, især energi- og elsektoren, hvor der er tale om samhandel mellem medlemsstaterne. Den tredje betingelse for, at der kan være tale om statsstøtte, er dermed opfyldt.

⁽⁸⁾ EFT L 205 af 22.7.1998, s. 68.

⁽⁹⁾ EUT C 6 af 10.1.2004, s. 21.

- (40) Endelig fordrejer foranstaltningen konkurrencen ved at favorisere en virksomhed, hvis stilling på det globale energimarked kan blive styrket, hvilket medfører en ændring af markedsvilkårene. Foranstaltningens påvirkning af samhandelen og konkurrencefordrejende virkning er dermed bekræftet i overensstemmelse med Kommissionens konklusioner i andre sager⁽¹⁰⁾.
- (41) Alle fire betingelser for, at der kan være tale om statsstøtte, er således opfyldt. Kommissionen konkluderer, at det foreliggende projekt må betragtes som statsstøtte.
- (42) Referenceinvesteringen er lig nul, eftersom alternativet er individuel opvarmning af boligerne. I øvrigt er der ikke tale om omkostningsbesparelser ved udvidelsen af nettet. Derfor betragter Kommissionen de samlede investeringsomkostninger som støtteberettigede. Støtten svarer til en maksimal bruttostøtteintensitet på 40 %.
- (43) Med hensyn til støtteberettigede investeringer og støtteintensitet er fjernvarmeprojektet isoleret set i overensstemmelse med rammebestemmelsernes punkt 30 og 37.
- (44) På grundlag af denne analyse kunne Kommissionen erklære selve projektet foreneligt med statsstøttereglerne. Kommissionen træffer en sådan beslutning efter at have afvejet de miljømæssige aspekter med de konkurrencepolitiske. I punkt 4 i rammebestemmelserne for statsstøtte til miljøbeskyttelse hedder det: »En langsiget hensyntagen til miljømæssige forudsætninger er imidlertid ikke ensbetydende med, at samtlige støtteforanstaltninger kan godkendes«.
- (45) At acceptere det italienske synspunkt om, at Kommissionen burde have godkendt projektet, da det tog sigte på at opfylde miljømål, ville være ensbetydende med en tilsidesættelse af den kendsgerning, at det vigtigste konkurrenceretlige aspekt er, hvordan målene nås. I henhold til etableret retspraksis viser Kommissionen ved sin udarbejdelse af rammebestemmelser for behandling af anmeldelser af statsstøtte, hvordan medlemsstaterne skal nå miljømålene med mindst mulig påvirkning af konkurrencen. Imidlertid berettiger støttens miljømål ikke en undtagelse fra de generelle regler og principperne for statsstøtteforanstaltninger, uanset hvad målet er.

1.2. Støttens forenelighed

- (42) Hvad angår den foreliggende støttes forenelighed med statsstøttereglerne i medfør af artikel 87, stk. 3, litra c), anerkender Kommissionen, at projektet tager sigte på at opfylde visse miljømæssige målsætninger. Dernæst undersøger Kommissionen, om foranstaltningen kan være omfattet af rammebestemmelserne for statsstøtte til miljøbeskyttelse. Kommissionen har især bidt mærke i punkt 30 og 37.
- (43) Punkt 30 i rammebestemmelserne lyder således: »Investeringer i energibesparelser som omhandlet i punkt 6 sidesættes med investeringer i miljøbeskyttelse. Sådanne investeringer spiller en afgørende rolle for på økonomisk vis at nå Fællesskabets miljømål. Disse investeringer kan således få investeringsstøtte i form af basissatsen på 40 % af de støtteberettigede omkostninger«.
- (44) I forbindelse med det foreliggende projekt er det kun investeringen i fjernvarmeanlægget, der består af et distributionsnet til opvarmning og tilhørende udstyr, der er støtteberettiget. De regionale myndigheder i Lazio har sendt Kommissionen teknisk og økonomisk dokumentation, der viser, at det planlagte fjernvarmenet faktisk alt andet lige vil indebære væsentlige fremskridt med hensyn til energibesparelser i forhold til den nuværende situation, dvs. situationen inden investeringen. Derfor finder rammebestemmelsernes punkt 30 anvendelse.
- (45) I rammebestemmelsernes punkt 37 hedder det: »Det er kun de ekstra omkostninger til de yderligere investeringer, der er nødvendige for at nå de opstillede miljømål, som er støtteberettigede«.

1.3. Støttemodtagerens identitet

- (50) Som led i undersøgelsen af den foreliggende sag skal støttemodtagerens identitet fastslås.
- (51) En lang række af de italienske bemærkninger⁽¹¹⁾ vedrører ændringen af støttemodtageren, betingelserne for overførslen af den gren af virksomheden, der skulle gennemføre projektet, og aktionæraftalen mellem ACEA og Electrabel.
- (52) Kommissionen blev ikke underrettet om, at AEP var blevet støttemodtager, inden den traf beslutning om at indlede proceduren. Dette meddelte de italienske myndigheder først i løbet af proceduren.

⁽¹⁰⁾ I sag N 707/2002 Nederlandene — MEP — Udbredelse af vedvarende energi, godkendt af Kommissionen den 19. marts 2003, hedder det, at støtteordningen kun skal gælde producenter af vedvarende energi og energi produceret ved kraftvarmeudnyttelse, som leveres til elnettet. Den finansielle støtte til denne gruppe elproducenter styrkede deres stilling på det globale energimarked, hvilken kan have ændret markedsvilkårene. En sådan styrkelse af de pågældende selskabers stilling i forhold til andre selskaber, der konkurrerer med i EU, må betragtes som skadelig for samhandelen mellem medlemsstaterne.

⁽¹¹⁾ Se nr. 16 og 25-27.

- (53) Som nævnt i afsnittet om støttemodtageren adskiller AEP sig fra ACEA. Der er tale om et andet selskab, der kontrolleres af ACEA og Electrabel. I sin vurdering af statstøtteaspekterne skal Kommissionen dog gå ud over de rent formelle aspekter om sondring mellem selskaber. Dette fastslog Førsteinstansretten for nylig på grundlag af Domstolens og sin egen omfattende retspraksis⁽¹²⁾:
- (54) »Det bemærkes, at det følger af fast retspraksis, at når forskellige fysiske og juridiske personer udgør en økonomisk enhed, skal de behandles som en enkel virksomhed for så vidt angår anvendelsen af de fællesskabsretlige konkurrenceregler (jf. i denne retning Domstolens dom af 12.7.1984, sag 170/83, Hydrotherm, Sml. s. 2999, præmis 11, og analogt Rettens dom af 29.6.2000, sag T-234/95, DSG mod Kommissionen, Sml. II, s. 2603, præmis 124). På statsstøtteområdet opstår spørgsmålet om, hvorvidt der foreligger en økonomisk enhed, navnlig når støttemodtageren skal identificeres (jf. Domstolens dom af 14.11.1984, sag 323/82, Intermills mod Kommissionen, Sml. s. 3809, præmis 11 og 12). Det er i denne henseende blevet fastslået, at Kommissionen har en vid skønsbeføjelse ved afgørelsen af, om selskaber i samme koncern skal anses for at være en økonomisk enhed eller for at udgøre juridisk og økonomisk uafhængige selskaber for så vidt angår anvendelsen af statsstøtteordningen (jf. i denne retning Rettens dom af 25.6.1998, forenede sager T-371/94 og T-394/94, British Airways m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 2405, præmis 313 og 314, og analogt dommen i sagen DSG mod Kommissionen, præmis 124).«
- (55) Kommissionen skal afgøre, om ACEA og et selskab i ACEA-koncernen skal betragtes som en økonomisk enhed. En analyse af AEP's situation bekræfter dette.
- (56) ACEA vedgår at have kontrollen over AEP sammen med Electrabel. Det fremgår eksplicit af et af svarene⁽¹³⁾. Det bekræftes desuden af ACEA's regnskaber, hvor AEP er opført som et koncernselskab. Det er ikke relevant, at ACEA udøver kontrol over AEP sammen med Electrabel og ikke på egen hånd.
- (57) AEP er nævnt i ACEA's beretninger. På side 35 i beretningen for første kvartal 2004 hedder det: »i medfør af artikel 37 i lovgivningsdekret nr. 127/91 medtages endvidere som koncernselskaber følgende selskaber, som koncernchefen udøver kontrol over sammen med andre partnere på grundlag af aftaler med disse«. Listen omfatter AEP.
- (58) Den oprindelige aktionæraftale mellem ACEA og Electrabel om overførsel af en af ACEA's afdelinger til AEP nævner ikke projektet eksplicit. Det står dog klart, at AEP har overtaget projektet og er blevet støttemodtager som følge af en intern omstrukturering i ACEA-koncernen og udfører nogle af de aktiviteter, som ACEA tidligere stod for. Det fremgår endvidere af artikel 4 i aftalen om overførsel af en afdeling til AEP (som da hed Gen.Co), at aftalen ikke omfatter eventuelle retssager vedrørende afdelingen, og at modtagervirksomheden ikke er ansvarlig for nogen tvist, der måtte opstå efter den 1. december 2002 (aftaledatoen), hvis årsag ligger længere tilbage.
- (59) En aftale mellem to parter kan ikke føre til en fritagelse for at tilbagebetale støtte, som er ulovlig og uforenelig. Hvis man accepterede en sådan aftale, ville virksomhederne systematisk omgå deres forpligtelse til at tilbagebetale ulovlig og uforenelig støtte. Det skal endvidere bemærkes, at på det tidspunkt, hvor aftalen trådte i kraft, var beslutningen allerede vedtaget, og ACEA havde allerede klaget over den. De forpligtelser, ACEA var pålagt, var således kendte, så man kan ikke udelukke, at virksomheden havde til hensigt at omgå forpligtelsen til at betale støtten tilbage.
- (60) ACEA og AEP skal derfor betragtes om en enkelt økonomisk enhed, og på trods af den interne omorganisering må koncernen, herunder ACEA, betragtes som støttemodtager. En anden fortolkning ville indebære en omgåelse af statsstøttereglerne.

1.4. Retsspraksis fra Degendorf-sagen

- (61) Over to år efter vedtagelsen af beslutning 2003/193/EF har Italien langt fra geninddrevet den støtte, der blev erklæret ulovlig og uforenelig, idet man endnu ikke har fastsat, hvilke beløb forsyningsværkerne skal tilbagebetale. Siden 2003, hvor proceduren blev indledt, har situationen således ikke ændret sig. Det kan tilføjes, at Kommissionen har besluttet at indbringe sagen for Domstolen, fordi Italien ikke har efterkommet beslutning 2003/193/EF⁽¹⁴⁾. Den seneste udvikling i sagen er, at »legge comunitaria« for 2004, som endnu ikke er vedtaget af parlamentet, vil indeholde en bestemmelse om de overordnede retningslinjer for tilbagebetalingen, herunder en anmodning til de lokale myndigheder om at oplyse mulige støttemodtagere eller en anmodning til støttemodtagerne om selv at oplyse, hvilket beløb de har modtaget i støtte.

⁽¹²⁾ Dom afsagt af Retten i Første Instans den 14. oktober 2004. Sag T-137/02 (Pollmeier Malchow GmbH & Co. KG mod Kommissionen).

⁽¹³⁾ Note fra de italienske myndigheder af 29.4.2004.

⁽¹⁴⁾ Beslutning K(2005) 41 af 20.1.2005 (appel endnu ikke indgivet) blev offentliggjort i pressemeddelelse IP/05/76 af 20.1.2005.

- (62) Kommissionen påpeger dog, at situationen er den samme, som da proceduren blev indledt. Den bekræfter, at den endnu ikke er i stand til at fastsætte det nøjagtige støttebeløb, ACEA modtog inden den foreliggende støtte. Hverken de italienske myndigheder eller ACEA har fremlagt materiale, der beviser, at fordelene ved den uforenelige ordning i ACEA's tilfælde kan betragtes som andet end statsstøtte eller som eksisterende støtte eller støtte, der er forenelig på grund af støttemodtagerens særlige forhold. På grund af omfanget af de fordele, ACEA fik, og som følge af virksomhedens aktiviteter på forskellige markeder på tidspunktet for tildelingen af støtten, herunder produktion og distribution af energi og el, må man tværtimod konstatere, at der var tale om påvirkning af samhandelen mellem medlemsstaterne og fordrejning af konkurrencen. Fordelene er desuden betydelige, idet de svarer til det beløb, virksomheden skulle betale i selskabsskat (IRPEG) over en treårig periode. Dermed er ACEA-koncernen, inklusive AEP, stadig modtager af ulovlig og uforenelig støtte, som skal tilbagebetales, og der er stadig tale om konkurrencefordrejning.
- (63) Selv om det nøjagtige omfang af den oprindelige støtte ikke er fastsat, betyder den samlede virkning af de to støttetildelinger til ACEA og deres fordrejende virkning for fællesmarkedet under disse omstændigheder, at den anmeldte støtte er uforenelig med fællesmarkedet.

1.5. Anvendelse af retspraksis fra Deggendorf-sagen i den foreliggende sag

- (64) Italien og ACEA har fremført en lang række argumenter mod at anvende retspraksis fra Deggendorf-sagen i den foreliggende sag.
- (65) Der mindes om, at i henhold til Domstolens retspraksis fra Deggendorf-sagen⁽¹⁵⁾ skal Kommissionen i forbindelse med en undersøgelse af, om støtte er forenelig, tage hensyn til alle de relevante forhold, især den samlede virkning af ny støtte og støtte, som er erklæret uforenelig, men endnu ikke er tilbagebetalt. Denne retspraksis giver mulighed for at suspendere udbetalingen af forenelig støtte, indtil den forudgående ulovlige og uforenelige støtte er tilbagebetalt.
- (66) Der er samtidig grund til at fremhæve punkt 51-60, der handler om støttemodtagerens identitet. På grundlag af de fremførte argumenter fastholder Kommissionen, at

AEP tilhører ACEA-koncernen, og at støttemodtageren i den foreliggende sag som udgangspunkt er den samme.

- (67) At der i den foreliggende sag er tale om regionalstøtte, og at støtten til forsyningsværkerne var national, er irrelevant⁽¹⁶⁾. For Kommissionen er enhver form for støtte national, hvilket bekræftes af, at de nationale myndigheder er de eneste, som EU-institutionerne har haft direkte kontakt med. Det fremgår af den kendsgerning, at foranstaltningen blev anmeldt af Italien, og at beslutningen er rettet til Italien, jf. EF-traktatens artikel 87 og 88. Der er desuden tale om statsmidler, uanset om de uddeles af staten eller af de regionale myndigheder. Dette argument må derfor afvises.
- (68) Retspraksis fra Deggendorf-sagen gælder i alle sager, hvor en støttemodtager ikke har tilbagebetalt det beløb, Kommissionen har fastsat, uanset om der er tale om individuel støtte eller en støtteordning⁽¹⁷⁾. Kommissionen fastholder, at ACEA var en af modtagerne af støtten til forsyningsværkerne, idet i hvert fald en del af denne støtte blev givet til alle virksomheder i den pågældende kategori og dermed også ACEA.
- (69) Som led i proceduren fremsatte ACEA desuden bemærkninger som interesseret part om, at ordningerne var forenelige. Kommissionen fastslog i sin beslutning, at sådanne uanmeldte ordninger er uforenelige og ulovlige, og krævede, at den italienske regering skulle geninddrive beløb, der eventuelt var blevet udbetalt som led i disse ordninger⁽¹⁸⁾. ACEA har indbragt denne beslutning for Førsteinstansretten⁽¹⁹⁾ og i denne forbindelse anført, at virksomheden nød godt af ordningen. Som forklaret ovenfor har hverken de italienske myndigheder eller ACEA påvist nogen specifik grund til, at tilbagebetalingen skulle være blevet forhindret eller begrænset.
- (70) I ACEA's regnskaber henvises til Kommissionens beslutning og de økonomiske risici for koncernen i denne forbindelse. Man går så langt som til at sætte tal på de beløb, som man må forvente, at Italien vil tilbagesøge fra ACEA, i hvert fald for 1998 og 1999, eftersom ACEA opgav et underskud i 1997 (og derfor ikke havde fordele i form af skattelettelser). ACEA opgiver de forventede beløb for 1998 (28 mio. EUR) og 1999 (290 mio. EUR på grund af nogle ekstraordinære transaktioner som følge af opdelingen af virksomheden).

⁽¹⁶⁾ Se nr. 19.

⁽¹⁷⁾ Se nr. 20.

⁽¹⁸⁾ I henhold til artikel 3 i Kommissionens beslutning skal Italien træffe alle de foranstaltninger, der er nødvendige for hos modtagerne at tilbagesøge den støtte, der ulovligt er stillet til rådighed.

⁽¹⁹⁾ Se fodnote 6.

⁽¹⁵⁾ Se fodnote 3.

- (71) I modsætning til påstanden om, at retspraksis fra Deggendorf-sagen kun skulle finde anvendelse, når Kommissionens beslutning er endelig (f.eks. når den er endeligt bekræftet af Domstolen) ⁽²⁰⁾, minder Kommissionen om, at dens beslutninger regnes for gyldige og har umiddelbar virkning, hvilket Italien i øvrigt anerkender ⁽²¹⁾. Det er desuden i overensstemmelse med EF-traktatens artikel 242, som siger, at indbringelse af klager for Domstolen ikke har opsættende virkning. Der mindes endvidere om, at der ikke er anmodet om midlertidige foranstaltninger i den foreliggende sag.
- (72) Italien hævder, at anvendelse af retspraksis fra Deggendorf-sagen er en exceptionel fremgangsmåde, som kun bør bruges i yderste nødstilfælde. Kommissionen modsætter sig denne holdning og bemærker, at en effektiv statsstøttekontrol netop fører til konstant og umiddelbar anvendelse af retspraksis fra Deggendorf-sagen for at sikre effektiviteten af et system, som skal tage hensyn til alle de former for statsstøtte, en støtte-modtager har adgang til, begrænse konkurrencefordrejning og sikre en effektiv gennemførelse af beslutninger.
- (73) Over for den italienske påstand om, at anvendelse af retspraksis fra Deggendorf-sagen ville føre til et fald i antallet af anmeldelser fra medlemsstaterne ⁽²²⁾, bemærker Kommissionen, at anmeldelsen ikke er valgfri, men obligatorisk i henhold til traktatens artikel 88, stk. 3. Ikke-anmeldt støtte er (bliver) ulovlig, selv om den kan være forenelig.
- (74) Hvad angår den italienske påstand om, at Kommissionen lægger et særlig pres på virksomheden ⁽²³⁾, bemærker Kommissionen, at der i den foreliggende sag blot er tale om anvendelse af gældende retspraksis. ACEA straffes kun i det omfang, virksomheden modtager anden støtte.
- (75) Under alle omstændigheder synes det at stå klart, at ACEA ikke straffes i særlig grad. Kommissionen har godkendt en lang række projekter i Piemonte (beslutning i sag N 614/02, der er nævnt i punkt 38). To af de godkendte projekter skulle gennemføres af forsyningsværket i Torino, AEM, og af forsyningsværket i Settimo Torinese, ASM. I AEM's tilfælde overvejede man, om man skulle anvende retspraksis fra Deggendorf-sagen. Man konkluderede under henvisning til de minimis-reglen, at det ikke var tilfældet, eftersom der var tale om et beløb på 17 240 EUR. De lokale myndigheder påtog sig derefter at undersøge, om der ikke over en treårig periode var tale om en kumulering med andre former for de minimis-statsstøtte, der bragte summen op over 100 000 EUR. I så fald er der tale om statsstøtte, som ikke er tildelt i overensstemmelse med retspraksis fra Deggendorf-sagen.
- (76) I ASM-sagen vedrørende sag N 614/02 (nævnt ovenfor i punkt 38 og 75) hedder det:
- »I lyset af retspraksis fra Deggendorf-sagen ⁽²⁴⁾ forpligtede de italienske myndigheder sig derfor til at undersøge, om Azienda sviluppo multiservizi SpA og de øvrige støtte-modtagere faktisk havde modtaget støtten, og i bekræftende fald ikke tildele den pågældende statsstøtte, før den øvrige uforenelige og ulovlige støtte var betalt tilbage i overensstemmelse med den nævnte beslutning«.
- (77) At ACEA har forskellige aktiviteter og ikke er i stand til at afgøre, hvilke af dem der vil blive belastet af tilbagebetalingen af støtten ⁽²⁵⁾, er uden betydning i den foreliggende sag. Det ville være for let for en virksomhed at omgå beslutningen om tilbagebetaling blot ved ikke at gøre det klart, hvilke dele af dens aktiviteter og hvilken afdeling af virksomheden der skal klare tilbagebetalingen.
- (78) Man kan derimod argumentere for, at når en del af den ulovlige og uforenelige støtte vedrørte en skatteforanstaltning, nød alle ACEA's afdelinger tidligere godt af den. Skattelettelsen, som er en form for driftsstøtte, kan ikke føres tilbage til en bestemt aktivitet i virksomheden. Den ulovlige og uforenelige støtte vedrørte næsten alle ACEA's økonomiske aktiviteter, herunder den afdeling, der blev overført til AEP. Dermed kan en del af denne ikke-tilbagebetalte støtte også tilskrives AEP.

1.6. Kommentarer til bemærkningerne fra tredjemand

- (79) I modsætning til hvad ACEA hævder ⁽²⁶⁾, er der faktisk gået lang tid siden beslutningen om tilbagebetalingen, uden at de italienske myndigheder virkelig har bestræbt sig på at geninddrive støtten. I slutningen af januar 2005 havde Italien stadig ikke godkendt tilbagebetalingsproceduren. Det fremgår tydeligt af artikel 14, stk. 3, i forordning (EF) nr. 659/1999 ⁽²⁷⁾, at tilbagebetalingen skal ske omgående. Som nævnt er der stadig ikke blot ikke indledt nogen tilbagebetaling, men heller ikke fastlagt klare procedurer herfor.
- (80) ACEA's gode vilje ⁽²⁸⁾ ændrer ikke den faktuelle situation, nemlig at støtten ikke er tilbagebetalt. Sagens genstand — tilbagebetaling af støtte, der er erklæret ulovlig — påvirkes ikke af parternes holdning. Ud over en generel erklæring af sin gode vilje kunne ACEA have søgt at fremskynde tilbagebetalingen, f.eks. ved at oplyse de relevante beløb og ikke mindst ved at hensætte en reserve på en spærret bankkonto.

⁽²⁰⁾ Se nr. 21.

⁽²¹⁾ Brev fra de italienske myndigheder af 23.7.2003, s. 6.

⁽²²⁾ Se nr. 22.

⁽²³⁾ Se nr. 23.

⁽²⁴⁾ Se fodnote 3.

⁽²⁵⁾ Se nr. 27.

⁽²⁶⁾ Se nr. 29.

⁽²⁷⁾ EFT L 83 af 27.3.1999, s. 1.

⁽²⁸⁾ Se nr. 30.

- (81) Endelig skal det bemærkes i forbindelse med Kommissionens påståede inkonsekvente anvendelse af retspraksis fra Deggendorf-sagen, som beslutning 1998/466/EF ⁽²⁹⁾ skulle være et eksempel på, at denne beslutning ⁽³⁰⁾ var baseret på et fransk krav om tilbagebetaling af den tidligere støtte efter en negativ beslutning, som ikke var omfattet af retspraksis fra Deggendorf-sagen. I beslutning 1998/466/EF blev det desuden fastslået, at der ikke kan gives nogen senere støtte, medmindre der er tale om exceptionelle omstændigheder. I 2002 vedtog Kommissionen en beslutning om et nyt indgreb fra de franske myndigheders side til fordel for SFP, men konkluderede, at der ikke var tale om statsstøtte. Dermed fandt retspraksis fra Deggendorf-sagen ikke anvendelse.

VII. KONKLUSIONER

- (82) På grundlag af ovenstående betragtninger konkluderer Kommissionen, at støtten på 3,8 mio. EUR til virksomheden AEP i forbindelse med et fjernvarmeprojekt i nærheden af Rom i sig selv er forenelig med traktaten.
- (83) Udbetalingen af støtten til AEP suspenderes imidlertid, indtil Italien fremlægger bevis for, at ACEA har tilbagebetalt den støtte, der blev erklæret ulovlig og uforenelig i den sag, der er omhandlet i beslutning 2003/193/EF, i overensstemmelse med retspraksis fra Deggendorf-sagen —

VEDTAGET FØLGENDE BESLUTNING:

Artikel 1

1. Den støtte, Italien vil give virksomheden AEP i forbindelse med et fjernvarmeprojekt i medfør af Giunta Regionale del Lazios beslutning nr. 4556 af 6. august 1999, er forenelig med fællesmarkedet.

2. Den støtte, der er nævnt i punkt 1, kan først udbetales, når Italien har fremlagt bevis for, at ACEA har tilbagebetalt den støtte, der blev erklæret ulovlig og uforenelig i den sag, der er omhandlet i beslutning 2003/193/EF, inklusive renter.

Artikel 2

Italien underretter senest to måneder efter meddelelsen af denne beslutning Kommissionen om, hvilke foranstaltninger der er truffet for at efterkomme beslutningen.

Artikel 3

Denne beslutning er rettet til Den Italienske Republik.

Udfærdiget i Bruxelles, den 16. marts 2005.

På Kommissionens vegne
Neelie KROES
Medlem af Kommissionen

⁽²⁹⁾ Se punkt 31.

⁽³⁰⁾ Se især tredje afsnit i indledningen.

KOMMISSIONENS BESLUTNING

af 6. april 2005

om den statsstøtteordning som Italien vil gennemføre for långivning til skibsbygningsindustrien

(meddelt under nummer K(2005) 844)

(Kun den italienske udgave er autentisk)

(EØS-relevant tekst)

(2006/599/EF)

- KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR — (4) Ved brev af 30. april 2003 meddelte Kommissionen de italienske myndigheder, at den havde besluttet at indlede procedure efter traktatens artikel 88, stk. 2, over for den anmeldte ordning.
- under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 88, stk. 2, første afsnit, (5) Beslutningen om at indlede procedure blev offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende* ⁽¹⁾. Kommissionen opfordrede interesserede parter til at fremsætte deres bemærkninger.
- under henvisning til aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, særlig artikel 62, stk. 1, litra a), (6) Kommissionen har ikke modtaget bemærkninger fra interesserede parter.
- efter at have opfordret interesserede parter til at fremsætte deres bemærkninger i overensstemmelse med disse artikler, og (7) Ved brev af 4. juni 2003, 22. juli 2003 og 3. juni 2004 fremsatte de italienske myndigheder deres bemærkninger til Kommissionens beslutning af 30. april 2003. Den 27. januar 2004 blev der holdt et møde mellem de italienske myndigheder og Kommissionen.
- ud fra følgende betragtninger:

I. SAGSFORLØB

- (1) Den 26. november 1998 godkendte Kommissionen den italienske garantiordning for skibsbygningsindustrien, der blev indført ved artikel 5 i lov nr. 261 af 31. juli 1997, og fastslog, at ordningens støtteintensitet var på 1 %.
- (2) Artikel 5 i lov nr. 261 af 31. juli 1997 blev ændret ved lov nr. 413 af 30. november 1998. Den 16. maj 2001 underrettede Italien Kommissionen om et dekret af 14. december 2000 fra Ministeriet for økonomi, budget og planlægning, der supplerede garantiordningen, og fremførte, at som følge af ændringerne og tilføjelserne måtte ordningen siges at indeholde statsstøtte. Denne beslutning omhandler denne anmeldelse.
- (3) Efter anmeldelsen fulgte en længere korrespondance med de italienske myndigheder for at få supplerende oplysninger. Kommissionen havde desuden talrige uformelle kontakter med de italienske myndigheder og en ekstern konsulent, som man mødtes med ved to lejligheder.
- (8) Ved brev af 3. november 2004 anmodede de italienske myndigheder Kommissionen om at gøre rede for sin holdning i sagen. Kommissionen svarede i brev af 22. december 2004 og har ikke modtaget yderligere korrespondance fra de italienske myndigheder.

II. BESKRIVELSE AF STØTTEN

- (9) »Den særlige garantifond for skibsfinansiering« («fonden») blev oprettet ved artikel 5 i lov nr. 261 af 31. juli 1997. Ved et udbud er den finansielle, administrative og tekniske forvaltning af fonden blev tildelt Mediocredito Centrale SpA («Mediocredito»). Fonden skal dække risikoen for manglende indfrielse af lån, som banker yder italienske og udenlandske rederier til bygning og ombygning af skibe på italienske skibsværfter. Med henblik herpå udsteder fonden efterstillede garantier til rederne for slutfinansieringen. De italienske myndigheder har bekræftet, at fonden endnu ikke er operativ, og at der således endnu ikke er udstedt garantier.

⁽¹⁾ EUT C 145 af 21.6.2003, s. 48.

- (10) Finansieringen må ikke have en løbetid på over 12 år og må højst dække 80 % af kontraktprisen på skibet. Rentesatsen skal mindst svare til den, der er nævnt i OECD-Rådets resolution af 3. august 1981 eller senere ændringer heraf, eller markedsrenten, når finansieringen ikke er ledsaget af andre offentlige foranstaltninger til fordel for de begunstigede. Endvidere er finansieringen garanteret af et pant med førsteprioritet i det skib, der skal finansieres.
- (11) I henhold til ordningen kan garantien stilles for rederier, som Mediocredito har erklæret økonomisk og finansielt sunde i henhold til de kriterier, der er fastsat i dekretet.
- (12) Garantien kan ydes for et beløb på op til 40 % af den samlede finansiering, og inden for denne grænse kan den dække op til 90 % af bankernes endelige tab i form af kapital, rente af fremmedkapital og morarenter beregnet efter en sats, der ikke overstiger den gældende referencesats på datoen for indledningen af den retlige procedure for inddrivelse af lånet, samt omkostninger, herunder såvel retlige som udenretlige udgifter.
- (13) Den engangspræmie, de begunstigede af fonden betaler, er fast og udgjorde oprindeligt 1,6 % af garantisummen uanset løbetiden af det garanterede lån. De italienske myndigheder har efterfølgende underrettet Kommissionen om, at de vil ændre denne engangspræmie til 2,3 % af garantisummen for 12-årige lån (med en gradvis sænkning for mere kortfristede lån). Engangspræmien på 2,3 % svarer til en årlig præmie på 0,5 % for det resterende garantibeløb for et 12-årigt lån.
- (14) De italienske myndigheder har overvejet at indføre en ordning, hvor man skelner mellem risiciene ved forskellige projekter og anvender forskellige præmier afhængigt af den pågældende risiko. Systemet er dog kun blevet skitseret i store træk, og Kommissionen har ikke modtaget mere detaljerede oplysninger om, hvordan det skal fungere.
- (15) Kommissionen stillede også spørgsmålstegn ved, om en statsfinansieret garantiordning, der afkræver alle brugere samme præmie uafhængigt af de individuelle risici ved de finansierede projekter, og som gælder i en sektor, hvor der findes et marked, som er villigt til at stille sådanne garantier, kan betragtes som efter al sandsynlighed selvfinansierende.
- (16) Desuden nærede Kommissionen tvivl om, hvorvidt de præmier, som de begunstigede betalte, er i overensstemmelse med markedsforholdene, og om de under nogen omstændigheder er tilstrækkelige til at dække alle omkostningerne ved ordningen.
- (17) Endelig kunne Kommissionen ikke udelukke, at en andel på blot 10 % af den mest risikobetonede del af lånet kunne vise sig at være utilstrækkelig til at sikre, at långiver foretog en grundig vurdering af låntagers kreditværdighed og mindskede risikoen ved transaktionen.

IV. ITALIENS BEMÆRKNINGER

- (19) De italienske myndigheder peger på følgende årsager til, at fonden ikke indeholder statsstøtte:
- i) Fondens kriterier for at udstede garantien gør det kun muligt at vælge rederier, der opfylder strenge økonomiske kriterier, og som udgør en risiko under middel. Da de begunstigede tilhører samme risikoklasser, forekommer det ikke at være nødvendigt at foretage en betydelig differentiering af præmierne.
- ii) En stikprøveundersøgelse foretaget hos en række kreditinstitutter i Italien har ført til et overslag af de gennemsnitlige markedsomkostninger for tilsvarende garantier, der i det store og hele svarer til det beløb, de italienske myndigheder har brugt.
- (20) I deres brev af 3. juni 2004 gav de italienske myndigheder udtryk for, at de var fuldt ud villige til at indføre et system med graduerede præmier afhængigt af risikoen ved de finansierede projekter. Systemet tager udgangspunkt i den oprindelige præmie på 0,5 % om året. Præmierne varierer efter finansieringens varighed og risikoen ved de støttede projekter. Der bruges tre *rating*-niveauer. For en 12-årig finansiering vil de begunstigede skulle betale en engangspræmie på 2,065 % i den laveste risikokategori, 2,603 % i den mellemliggende risikokategori og 3,142 % for den højeste risikograd. Det svarer til en årlig sats på 0,4563 % af garantibeløbet for de mindst risikobetonede projekter og 0,6562 % for de mest risikobetonede.

III. BEGRUNDELSE FOR AT INDLEDE PROCEDUREN

- (15) I sin beslutning om at indlede proceduren gav Kommissionen udtryk for tvivl om, hvorvidt den italienske garantifond for skibsfinansiering overholder alle betingelserne i punkt 4.3 i meddelelsen af 11. marts 2000 om anvendelsen af EF-traktatens artikel 87 og 88 angående statsstøtte i form af garantier (»garantimeddelelsen«) ⁽²⁾, som giver mulighed for at udelukke, at der er tale om støtte.

⁽²⁾ EFT C 71 af 11.3.2000, s. 14.

(21) Myndighederne skelner mellem en række værdibånd baseret på seks økonomisk-finansielle parametre, som skal vurderes, hver gang en potentiel begunstiget anmoder om at blive optaget i ordningen. Afhængigt af ansøgnernes samlede effektivitet inden for disse parametre placeres de i en af de tre risikokategorier. Under alle omstændigheder er systemet aldrig blevet fuldendt, og de italienske myndigheder har ikke fremlagt nye detaljerede oplysninger om, hvordan det skal fungere.

V. VURDERING

1) Statsstøtte i henhold til traktatens artikel 87, stk. 1

(22) I henhold til traktatens artikel 87, stk. 1, er statsstøtte eller støtte, som ydes ved hjælp af statsmidler, og som fordrejer eller truer med at fordreje konkurrencevilkårene ved at begunstige visse virksomheder, uforenelig med fællesmarkedet.

(23) Den foranstaltning, der skal vurderes, består af en garantifond, som skal dække finansiering af banklån til rederier i forbindelse med bygning eller ombygning af skibe på italienske værfter. Kommissionen har givet udtryk for sin holdning til sådanne foranstaltninger i sin meddelelse om anvendelsen af EF-traktatens artikel 87 og 88 angående statsstøtte i form af garantier («garantimeddelelsen») ⁽³⁾.

(24) I garantimeddelelsen forklares det, hvorfor en statsgaranti kan udgøre statsstøtte: »Statsgarantien sætter låntageren i stand til at opnå bedre finansielle betingelser for et lån end dem, der normalt er gældende på de finansielle markeder. Ved hjælp af statsgarantien kan låntageren typisk opnå lavere rentesatser og/eller stille mindre sikkerhed. Uden en statsgaranti ville låntageren i visse tilfælde overhovedet ikke være i stand til at finde et finansieringsinstitut, der var rede til at yde et lån. (...) Fordelen ved en statsgaranti er, at risikoen i forbindelse med garantien bæres af staten. Det forhold, at staten bærer risikoen, bør normalt aflønnes med en passende præmie. Giver staten afkald på en sådan præmie, er der både tale om en fordel for virksomheden og et dræn på statens ressourcer. Selv om staten aldrig kommer til at foretage udbetalinger i henhold til en garanti, kan der derfor alligevel godt være tale om statsstøtte efter artikel 87, stk. 1« ⁽⁴⁾.

a) Økonomisk fordel

(25) I den foreliggende sag drejer det sig om at afgøre, om præmierne for garantien svarer til markedsprisen.

Udgangspunktet for garantimeddelelsen er de generelle principper om statsstøttekontrol og de nævnte bestemmelser, nemlig at vurderingen af, om en garanti indeholder statsstøtte, skal baseres på markedet. Hvis staten opnår en præmie for garantien, der svarer til den, en privat aktør kunne have opnået fra tilsvarende begunstigede, nyder den begunstigede ingen fordel, og staten har handlet som en privat investor eller kreditor på finansmarkedet. Hvis de begunstigede derimod har betalt en pris og opnået nogle vilkår, som er mere fordelagtige end markedsprisen og -vilkårene, er der tale om en klar økonomisk fordel for de begunstigede og dermed (hvis de øvrige betingelser er opfyldt) om statsstøtte i henhold til traktaten.

(26) I punkt 4.3 i garantimeddelelsen fastsættes betingelserne for, at Kommissionen kan afgøre, om en statsgarantiordning udgør statsstøtte. Kommissionen skal derfor først og fremmest vurdere, om den anmeldte ordning opfylder disse betingelser, da man dermed øjeblikkeligt kan udelukke, at der skulle være tale om statsstøttelementer.

(27) I henhold til 4.3 udgør en statsgarantiordning ikke statsstøtte efter artikel 87, stk. 1, når følgende betingelser er opfyldt:

a) ordningen tillader ikke, at der ydes garantier til låntagere, som er i finansielle vanskeligheder

b) låntagerne vil i princippet være i stand til at opnå et lån på markedsvilkår på finansmarkederne uden statens intervention

c) garantierne er knyttet til en specifik finansiel transaktion, lyder på et fast maksimalt beløb, dækker ikke mere end 80 % af hvert udestående lån eller en anden finansiel forpligtelse (undtagen obligationer og lignende instrumenter) og er ikke åbne

d) ordningens vilkår er baseret på en realistisk vurdering af risikoen, således at de præmier, der betales af de støttemodtagende virksomheder, efter al sandsynlighed gør den selvfinansierende

e) ifølge ordningen skal de vilkår, hvorpå fremtidige garantier ydes, og den samlede finansiering af ordningen tages op til revision mindst en gang om året

⁽³⁾ Se fodnote 2.

⁽⁴⁾ Punkt 2.1.1 og 2.1.2 i meddelelsen.

- f) præmierne dækker både de normale risici, der er forbundet med ydelse af garantien, og de administrative omkostninger i forbindelse med ordningen, herunder et normalt afkast af kapitalen i de tilfælde, hvor det er staten, der tilvejebringer den startkapital, der er nødvendig for ordningens iværksættelse.
- (28) Kommissionen bemærker, at i den foreliggende sag er betingelserne i litra a), b), c) og e) opfyldt, mens d) og f) ikke er det, idet statens risiko ikke aflønnes med en passende præmie.
- (29) I henhold til meddelelsens punkt 4.3, litra d) og f), skal ordningens vilkår være baseret på en realistisk vurdering af risikoen, således at systemet efter al sandsynlighed bliver selvfinansierende, og præmierne skal være tilstrækkelige til at dække de normale risici, der er forbundet med ydelse af garantien, og de administrative omkostninger i forbindelse med ordningen (herunder et normalt afkast af kapitalen i de tilfælde, hvor det er staten, der tilvejebringer den startkapital, der er nødvendig for ordningens iværksættelse). Italien har ikke været i stand til at påvise over for Kommissionen, at ordningens præmier kan garantere selvfinansiering og dække alle de administrative omkostninger.
- i) Utilstrækkelige præmier
- (30) Kreditinstitutter, der er aktive på finansmarkedet, kræver højere præmier for garantier af denne type, eftersom en engangspræmie på 2,3 % forekommer utilstrækkelig til efter al sandsynlighed at garantere dækning af alle omkostninger ved eventuel misligholdelse og administrative omkostninger. Det samme gælder præmiebåndet fra 2,065 % til 2,603 %, der er skitseret i brevet af 3. juni 2004.
- (31) De italienske myndigheder har ikke tidligere haft tilsvarende statslige garantiordninger og har derfor ikke adgang til pålidelige historiske eller empiriske data (misligholdelsesgrad i sektoren, indtægter gennem ordningen, reelle administrative omkostninger), der kunne påvise, at ordningen er selvfinansierende.
- (32) Ifølge de italienske myndigheder er den foreslåede præmie baseret på en referencesats fra et tilsvarende marked og må derfor betragtes som rimelig. Dette fremgår imidlertid ikke af de oplysninger, Kommissionen har adgang til.
- (33) Endvidere fremfører de italienske myndigheder i brev af 7. oktober 1998, at den gennemsnitlige markedskommission for udstedelse af en kaution efter deres opfattelse er på 0,915 % pro anno. Dette tal er langt højere end de årlige omkostninger til den engangspræmie, de italienske myndigheder oprindeligt foreslog, og præmierne i brevet af 3. juni 2004.
- (34) For det andet bekræftes det af mere aktuelle data fra de italienske myndigheder, at den foreslåede præmie er utilstrækkelig. I 2003 foretog de en stikprøveundersøgelse for at fastslå den gennemsnitlige markedskommission, som kreditinstitutter krævede for tilsvarende garantier. Det fremgår af breve fra italienske banker, som Kommissionen har fået forelagt, at alle de adspurgte kreditinstitutter ville anvende præmier på over 0,5 % pro anno eller et præmiebånd, der ligger højere end det, de italienske myndigheder foreslog i deres brev af 3. juni 2004. Bankerne benytter følgende præmier:
Banca CARIGE	fra 0,50 % til 0,75 % pro anno
BNL	cirka 0,60 % pro anno
Unicredit	0,60 % pro anno
Citigroup	0,60 % pro anno
Deutsche Bank	fra 0,70 % til 0,80 % pro anno
ABN Amro	fra 0,70 % til 0,75 % pro anno
Banca Intesa	cirka 0,75 % pro anno
Banca di Roma	fra 0,75 % til 1,25 % pro anno
- (35) For det tredje bekræftes det yderligere, at præmien er utilstrækkelig, når man ser på Kommissionens erfaringer fra undersøgelser af tyske garantiordninger for skibsfinansiering, som i modsætning til den italienske fond har fungeret i flere år. I december 2003 godkendte Kommissionen garantiordninger for de tyske delstater (statsstøtte N 512/03 ⁽⁵⁾), eftersom de anmeldte foranstaltninger ikke indeholdt statsstøtte i henhold til traktaten.
- (36) Faktisk har den tyske sag vist, at der er brug for højere præmier for at garantere dækning efter al sandsynlighed af risikoen for misligholdelse (eller administrative omkostninger). De tyske ordninger omfattede årlige præmier på 0,8 %-1,5 %, afhængigt af den begunstigedes kreditværdighed.

(⁵) EUT C 62 af 11.3.2004, s. 2.

- (37) Eftersom de tyske ordninger minder meget om den italienske og rejser lignende problemer, har Kommissionen foreslået de italienske myndigheder, at de foretager en grundig analyse af beslutningen om ordningen i de tyske delstater, især fordi delstaterne som nævnt allerede tidligere havde forskellige former for statsgarantier for skibsbygning. Mens de italienske myndigheder ikke har været i stand til at fremlægge nogen form for bevis for, at ordningen efter al sandsynlighed kunne hvile i sig selv, fremlagde de tyske myndigheder en lang række pålidelige historiske data til underbygning af deres overlag⁽⁶⁾.
- (38) Derfor har Kommissionen sendt de italienske myndigheder en ny ikke-fortrolig udgave af beslutningen om ordningerne for de tyske delstater. Som svar på de italienske myndigheders anmodning om mere fuldstændige og detaljerede oplysninger, om muligt direkte fra de tyske myndigheder, har Kommissionen endvidere sendt de italienske myndigheder og deres eksterne konsulent de nødvendige data for at kunne kontakte de kompetente tyske myndigheder og den pågældende konsulent.
- ii) Manglende risikovurdering
- (39) Kommissionen finder endvidere, at fonden ikke tager udgangspunkt i en realistisk risikovurdering, og at den derfor ikke efter al sandsynlighed kan blive selvfinansierende.
- (40) De oplysninger, Kommissionen har adgang til, viser, at skibsfinansiering er en sektor, hvor man kan vurdere de individuelle risici og beregne omkostningerne herved, og at der findes et velfungerende marked for udstedelse af garantier for slutfinansiering af skibsbygning. Derfor forekommer en garantiordning for skibsfinansiering, der anvender samme præmie for alle begunstigede, forudsat at der gælder samme vilkår og restriktioner som for de øvrige markedsaktører, ikke efter al sandsynlighed at kunne blive selvfinansierende. Det er altid muligt for begunstigede i en lavere risikokategori at finde en garant, som er villig til at dække risikoeksponeringen for et beløb, der er lavere end den gennemsnitlige præmie. Medmindre den garantiordning, de offentlige myndigheder tilbyder, gøres obligatorisk, tager den kun sigte på at dække risici, der ligger over gennemsnittet, og den forekommer dermed ikke at være i stand til at blive selvfinansierende i tilstrækkelig grad.
- (41) De fremlagte oplysninger viser, at den italienske garantiordning for skibsfinansiering omfatter en på forhånd fastsat præmie, og at det ikke er obligatorisk at benytte systemet. Samtidig bekræfter oplysningerne fra de italienske myndigheder, at det er muligt at vurdere den individuelle risiko (og at der findes et marked for udstedelse af denne type garantier). På denne baggrund kan man ikke konkludere, at den foreliggende garantiordning med engangspræmie vil være i stand til at blive selvfinansierende »efter al sandsynlighed.«
- (42) Som allerede nævnt gav de italienske myndigheder i et brev af 3. juni 2004 udtryk for, at de var villige til at indføre et system med forskellige præmier for projekter med forskellige risici. Denne villighed har dog ikke ført til noget konkret forslag. Det nye system er skitseret i brevet, men siden da er der ikke kommet yderligere detaljer eller oplysninger frem om, hvordan det skal fungere, selv om de italienske myndigheder var klar over, hvor afgørende dette aspekt var for Kommissionens beslutning.
- (43) Under alle omstændigheder er de foreslåede præmiers ringe størrelse (se ovenfor) tilstrækkeligt bevis for, at foranstaltningen ville give de begunstigede rederier en økonomisk fordel, selv hvis man fandt, at et sådant system var i stand til at garantere en realistisk risikovurdering.
- iii) Dækning af de administrative omkostninger
- (44) De italienske myndigheder har ikke forelagt Kommissionen troværdige, detaljerede oplysninger om alle de administrative omkostninger i forbindelse med planlægning, oprettelse og forvaltning af fonden, og heller ikke sørget for at udbedre denne mangel, selv om spørgsmålet blev rejst allerede i beslutningen om at indlede proceduren.
- (45) Kommissionen påpeger desuden, at hvis de opkrævede præmier ikke er tilstrækkelige til at dække alle tab i tilfælde af misligholdelse, vil de i endnu højere grad være utilstrækkelige til at dække alle de administrative omkostninger.
- (46) Endelig har de italienske myndigheder meddelt Kommissionen, at den nævnte lov omfatter en bevilling på 258 228 449,54 EUR (500 mia. ITL) til drift af fonden, som staten har opført på budgettet, men der er ikke planlagt noget afkast af kapitalen.
- iv) Konklusioner
- (47) På baggrund af ovenstående kan man konkludere, at den præmie og det præmiebånd, de italienske myndigheder har planlagt, ikke kan garantere, at ordningen bliver selvfinansierende, eller at de administrative omkostninger bliver dækket. Endvidere synes ordningen ikke at være baseret på en realistisk risikovurdering. Med endnu større ret kan det således konstateres, at kriteriet om den private investor ikke er opfyldt.

⁽⁶⁾ Det bemærkes, at markedet for skibsbygning synes at være globalt, og at markedet for finansiering af skibsbygning forekommer at være i hvert fald fælleseuropæisk. Derfor kan man drage nogle vigtige konklusioner af den tyske sag, selv om de vurderede ordninger ikke omfattede Italien.

- (48) På denne baggrund fastslår Kommissionen, at den foreslåede foranstaltning kan give de begunstigede af fonden en økonomisk fordel.
- b) *Brug af statsmidler og foranstaltningens selektivitet*
- (49) Ordningen indebærer afgjort brug af statsmidler, idet der udstedes offentlige garantier, som finansieres af statens budget. Statsgarantierne kan indebære et tab af midler for staten, som påtager sig en finansiel risiko og giver afkald på en passende præmie fra de begunstigede.
- (50) Det står endvidere klart, at foranstaltningen er selektiv, eftersom det kun er rederier, som vil foretage nybygninger eller ombygninger af skibe på italienske værfter (og som opfylder kriterier fastsat i den italienske lov), der kan nyde godt af statsgarantien.
- c) *Konkurrencefordrejning og påvirkning af samhandelen*
- (51) Den økonomiske fordel, fonden giver visse virksomheder, kan i sig selv fordreje konkurrencen, idet statsgarantien kan gøre det lettere for disse virksomheder at få adgang til aktiviteter, der ellers ville være utilgængelige. Udstedelse af statsgarantier uden at afkræve de begunstigede en passende modydelse kan give dem og den italienske skibsbygningssektor en fordel i forhold til deres europæiske og ikke-europæiske konkurrenter, som ikke er omfattet af lignende foranstaltninger.
- (52) Der er tale om omfattende samhandel mellem medlemsstaterne på det globale marked for skibsbygning. Den foreliggende foranstaltning kan dermed påvirke samhandelen mellem medlemsstaterne.
- (53) Eftersom alle elementerne i artikel 87, stk. 1, foreligger, udgør den påtænkte ordning statsstøtte i henhold til traktaten.
- 2) **Støttens forenelighed med fællesmarkedet**
- (54) I artikel 87, stk. 2 og 3, opregnes betingelserne for, at en given støttetildeling er forenelig eller kan betragtes som forenelig med fællesmarkedet. I artikel 89 hedder det, at Rådet, der træffer afgørelse med kvalificeret flertal på forslag fra Kommissionen, kan fastlægge, hvilke former for støtte der betragtes som forenelige med fællesmarkedet.
- (55) På anmeldelsestidspunktet var støtte til skibsbygningssektoren omfattet af Rådets forordning (EF) nr. 1540/98 af 29. juni 1998 om nye regler for statsstøtte til skibsbygningsindustrien⁽⁷⁾. I henhold til denne forordning er støtte til sektoren kun tilladt på de betingelser og med de mål, der er angivet deri. Endvidere er driftsstøtte i skibsbygningssektoren ikke længere tilladt for kontakter indgået efter den 31. december 2000.
- (56) Fra og med den 1. januar 2004 gælder de nye rammebestemmelser for statsstøtte til skibsbygning⁽⁸⁾, som bekræfter forbuddet mod enhver form for driftsstøtte til sektoren. Dermed kan man kun betragte støtte som forenelig, når den opfylder de krav eller gives med det formål, der er angivet i rammebestemmelserne.
- (57) I henhold til Domstolens retspraksis⁽⁹⁾, og medmindre andet er fastsat i overgangsbestemmelser, skal anmeldt statsstøtte undersøges på baggrund af de rammebestemmelser, der gælder på det tidspunkt, hvor beslutningen om deres forenelighed træffes. I den foreliggende sag skal støtten derfor undersøges på baggrund af rammebestemmelserne for statsstøtte til skibsbygning.
- (58) Beslutningen om at indlede proceduren blev vedtaget, mens forordning (EF) nr. 1540/98 stadig gjaldt, og den er derfor retsgrundlag for sagen. Det er imidlertid ikke nødvendigt at indlede en ny procedure, når bestemmelserne i to på hinanden følgende retsakter ikke adskiller sig væsentligt fra hinanden. Det er afgjort tilfældet i den foreliggende sag⁽¹⁰⁾.
- (59) I henhold til rammebestemmelserne om statsstøtte til skibsbygning og forordning (EF) nr. 1540/98 omfatter den pågældende støtte enhver form for direkte og indirekte støtte til skibsværfter, rederier eller tredjemand til bygning eller ombygning af skibe, især kreditfaciliteter, garantier og skattelempler⁽¹¹⁾.

⁽⁷⁾ EFT L 202 af 18.7.1998, s. 1.

⁽⁸⁾ Rammebestemmelser for statsstøtte til skibsbygning (2003/C 317/06) (EUT C 317 af 30.12.2003, s. 11).

⁽⁹⁾ Førsteinstansrettens dom af 18. november 2004 i sag T-176/01, Ferriere Nord SpA mod Kommissionen, særlig præmis 134-140.

⁽¹⁰⁾ Sag T-176/01, præmis 74-82.

⁽¹¹⁾ Se artikel 2, stk. 2, i Rådets forordning (EF) nr. 1540/98 og punkt 11 i rammebestemmelserne for statsstøtte til skibsbygning.

- (60) Hvad angår foreneligheden med fællesmarkedet er beslutningen om at indlede proceduren baseret på det forhold, at der er tale om driftsstøtte, og at den dermed er uforenelig i henhold til Rådets forordning (EF) nr. 1540/98 af 1. januar 2001 ⁽¹²⁾. Denne regel gælder stadig i henhold til rammebestemmelserne om statsstøtte til skibsbygning, som ikke tillader driftsstøtte.
- (61) I beslutningen om at indlede proceduren undersøgte man desuden muligheden for at vurdere støttens forenelighed på baggrund af OECD-Rådets resolution om eksportkreditter til skibe ⁽¹³⁾. Selv om OECD-arrangementet og sektoraftalen indeholder regler om garantier, fastslog man, at OECD-arrangementets bestemmelser om minimumsreferencepræmier ikke fandt anvendelse, så længe de ikke var blevet gennemgået af deltagerne i sektoraftalen ⁽¹⁴⁾. Dette er stadig tilfældet.
- (62) Man har derimod ikke undersøgt støtten på baggrund af andre bestemmelser om forenelighed i Rådets forordning (EF) nr. 1540/98, da støtten tydeligvis ikke vedrører hverken lukning, redning, omstrukturering, innovative investeringer, forskning og udvikling eller miljøbeskyttelse. Det er ligeledes klart, at støtten ikke skal lette opfyldelsen af sådanne målsætninger eller målsætningerne i rammebestemmelserne om statsstøtte til skibsbygningsindustrien, der adskiller sig noget. Det er ligeledes indlysende, at støtten ikke søger at opfylde andre horisontale målsætninger (uddannelse, beskæftigelse, styrkelse af SMV), der er omfattet af de nugældende rammebestemmelser.
- (63) Samtidig skal det understreges, at de italienske myndigheder ikke har hævdet, at støtten skulle betragtes som forenelig. Derfor har de aldrig forelagt Kommissionen oplysninger, der gør det muligt at vurdere, om støtten kan komme i betragtning til en af undtagelserne fra det generelle forbud i traktatens artikel 87, stk. 1.
- (64) På baggrund af ovenstående konkluderer Kommissionen, at ingen af undtagelserne fra forbuddet mod statsstøtte i skibsbygningssektoren finder anvendelse i den forelig-

gende sag, og at foranstaltningen, som er et klokkeklart eksempel på statsstøtte, derfor er uforenelig med fællesmarkedet.

VI. KONKLUSIONER

- (65) På baggrund af ovenstående konkluderer Kommissionen, at ordningen »Den særlige garantifond for skibsfinansiering« er en statsstøtteordning, der er uforenelig med fællesmarkedet —

VEDTAGET FØLGENDE BESLUTNING:

Artikel 1

Den støtteordning, som Italien vil gennemføre for långivning til skibsbygningsindustrien i henhold til artikel 5 i lov nr. 261 af 31. juli 1997, som ændret ved artikel 1, i lov nr. 413 af 30. november 1998, og integreret i dekret af 14. december fra Ministeriet for økonomi, budget og planlægning, er uforenelig med fællesmarkedet.

Støtten kan derfor ikke ydes.

Artikel 2

Italien underretter senest to måneder efter meddelelsen af denne beslutning Kommissionen om, hvilke foranstaltninger der er truffet for at efterkomme beslutningen.

Artikel 3

Denne beslutning er rettet til Den Italienske Republik.

Udfærdiget i Bruxelles, den 6. april 2005

På Kommissionens vegne
Neelie KROES
Medlem af Kommissionen

⁽¹²⁾ Se artikel 3, stk. 1, i Rådets forordning (EF) nr. 1540/98.

⁽¹³⁾ Se artikel 3, stk. 4, i Rådets forordning (EF) nr. 1540/98.

⁽¹⁴⁾ Se punkt 23 i rammebestemmelserne for statsstøtte til skibsbygning, som henviser til de OECD-bestemmelser, der nævnes i beslutningen om at indlede proceduren.

KOMMISSIONENS BESLUTNING

af 4. september 2006

om klassificering af visse byggevarers udvendige brandmæssige egenskaber for så vidt angår dobbeltsidet metalbelagte sandwichpaneler til tage

(meddelt under nummer K(2006) 3883)

(EØS-relevant tekst)

(2006/600/EF)

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets direktiv 89/106/EØF af 21. december 1988 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om byggevarer ⁽¹⁾, særlig artikel 20, stk. 2, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Ifølge direktiv 89/106/EØF kan det for at tage hensyn til eventuelle forskelle med hensyn til beskyttelsesniveauer for bygværker på nationalt, regionalt eller lokalt plan i basisdokumenterne blive nødvendigt for hvert væsentligt krav vedkommende at foretage en klassificering af varers ydeevne. Disse dokumenter er offentliggjort som Meddelelse fra Kommissionen om basisdokumenterne til Rådets direktiv 89/106/EØF ⁽²⁾.

(2) Med hensyn til det væsentlige krav om brandsikring opregnes der i basisdokument nr. 2 en række indbyrdes forbundne foranstaltninger, som tilsammen definerer den brandsikringsstrategi, der skal videreudvikles på forskellig vis i medlemsstaterne.

(3) I basisdokument nr. 2 identificeres en af disse foranstaltninger som begrænsning af udvikling og spredning af ild og røg inden for et nærmere bestemt område ved at begrænse byggevarernes muligheder for at bidrage til en fuldt udviklet brand.

(4) Niveaue for denne begrænsning kan kun udtrykkes ved hjælp af forskellige niveauer for byggevarers ydeevne med hensyn til reaktion ved brand under den endelige anvendelse.

(5) Som en harmoniseret løsning blev der ved Kommissionens beslutning 2001/671/EF af 21. august 2001 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets direktiv 89/106/EØF for så vidt angår klassificering af tages og tagdæknings udvendige brandmæssige egenskaber ⁽³⁾ oprettet et klassificeringssystem.

(6) I forbindelse med visse byggevarer er det nødvendigt at anvende den klassificering, der blev indført ved beslutning 2001/671/EF.

(7) De udvendige brandmæssige egenskaber er for nogle tage og tagkonstruktioner blevet fastslået inden for den klassificering, der er truffet bestemmelse om i beslutning 2001/671/EF, og er tilstrækkelig kendt af brandmyndighederne i medlemsstaterne til, at det ikke er nødvendigt at foretage en prøvning af disse egenskaber.

(8) De i denne beslutning fastsatte foranstaltninger er i overensstemmelse med udtalelse fra Det Stående Byggeudvalg —

VEDTAGET FØLGENDE BESLUTNING:

Artikel 1

De byggevarer, der opfylder alle kravene med hensyn til udvendige brandmæssige egenskaber uden behov for yderligere prøvning, er anført i bilaget.

Artikel 2

De specifikke klasser, der gælder for forskellige byggevarer inden for den klassificering med hensyn til udvendige brandmæssige egenskaber, der er fastlagt i beslutning 2001/671/EF, er anført i bilaget til denne beslutning.

⁽¹⁾ EFT L 40 af 11.2.1989, s. 12. Direktiv senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1882/2003 (EUT L 284 af 31.10.2003, s. 1).

⁽²⁾ EFT C 62 af 28.2.1994, s. 1.

⁽³⁾ EFT L 235 af 4.9.2001, s. 20.

Artikel 3

Byggevarerne behandles om nødvendigt på grundlag af deres endelige anvendelse.

Artikel 4

Denne beslutning er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 4. september 2006.

På Kommissionens vegne

Günter VERHEUGEN

Næstformand

BILAG

Tabellen i dette bilag indeholder de byggevarer, der opfylder alle kravene med hensyn til udvendige brandmæssige egenskaber uden behov for yderligere prøvning.

Tabel

KLASSIFICERING AF VISSE BYGGEVARERS UDVENDIGE BRANDMÆSSIGE EGENSKABER FOR SÅ VIDT ANGÅR DOBBELTSIDET METALBELAGTE SANDWICHPANELER TIL TAGE

Byggevare ⁽¹⁾	Produktoplysninger	Kernemateriale med mindste densitet	Klasse ⁽²⁾
Stål, rustfrit stål- eller aluminiumbelagte sandwichpaneler til tage	I overensstemmelse med DS/EN 14509 ⁽¹⁾	PUR 35 kg/m ³ eller	B _{ROOF} (t1)
		MW (lameller) 80 kg/m ³ eller	B _{ROOF} (t2)
		MW (plader i fuld bredde) 110 kg/m ³	B _{ROOF} (t3)

⁽¹⁾ Paneler med en udvendig profileret metalbelægning, der omfatter:

- mindste tykkelse på 0,4 mm for belægninger med stål og rustfrit stål
- mindste tykkelse på 0,9 mm for aluminiumbelægninger
- ved hver langsgående samling mellem to paneler en overlapning af den udvendige metalbelægning, der går hen over kronen og mindst 15 mm ned på den modsatte side af kronen, eller en metalplade, der helt dækker kronens sammenføjninger, eller en stående metalfals langs samlingen
- ved hver tværgående samling mellem to paneler en overlapning af den udvendige metalbelægning på mindst 75 mm
- den udvendige coating består af en PVC-maling påført flydende med en nominal tørfilmstykkelte på maksimalt 0,200 mm, en PCS på højst 8,0 MJ/m² og en maksimal tørmasse på 300 g/m² eller en hvilken som helst tynd coating, hvis værdier ligger under det ovennævnte
- en brandreaktionsklassificering på mindst D-s3,d0 uden kantbeskyttelse i overensstemmelse med EN 13501-1.

⁽²⁾ Klasse som anført i tabellen i bilaget til beslutning 2001/671/EF.

Anvendte symboler: PUR = polyurethan, MW = mineraluld, PVC = polyvinylchlorid og PCS = øvre brændværdi.

KOMMISSIONENS BESLUTNING

af 5. september 2006

om beredskabsforanstaltninger vedrørende den ikke tilladte genetisk modificerede organisme »LL RICE 601« i risprodukter

(meddelt under nummer K(2006) 3932)

(EØS-relevant tekst)

(2006/601/EF)

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

under henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 178/2002 af 28. januar 2002 om generelle principper og krav i fødevarerlovgivningen, om oprettelse af Den Europæiske Fødevarer sikkerhedsautoritet og om procedurer vedrørende fødevarer sikkerhed⁽¹⁾, særlig artikel 53, stk. 2, andet afsnit, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) I henhold til artikel 4, stk. 2, og artikel 16, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1829/2003 af 22. september 2003 om genetisk modificerede fødevarer og foderstoffer må genetisk modificerede fødevarer og foderstoffer⁽²⁾ ikke markedsføres i Fællesskabet, medmindre de er omfattet af en tilladelse meddelt i overensstemmelse med forordningen. I henhold til artikel 4, stk. 3, og artikel 16, stk. 3, i samme forordning gives der ikke tilladelse til genetisk modificerede fødevarer og foderstoffer, medmindre det på behørig vis og fyldestgørende dokumenteres, at de ikke har negative virkninger for menneskers eller dyrs sundhed eller for miljøet, at de ikke vildleder forbrugeren eller brugeren, og at de ikke afviger fra de fødevarer eller foderstoffer, som de er bestemt til at erstatte, i et sådant omfang, at de ved normal indtagelse vil være ernæringsmæssigt ufordelagtige for mennesker eller dyr.

(2) Den 18. august 2006 underrettede USA's myndigheder Kommissionen om, at risprodukter kontamineret med den genetisk modificerede ris »LL RICE 601« (i det følgende benævnt »de kontaminede produkter«), som det ikke er tilladt at markedsføre i Fællesskabet, var blevet fundet på USA's marked i forbindelse med udtagning af prøver af langkornet handelsris fra 2005-høsten. Kontamineringen blev indberettet til USA's myndigheder den 31. juli 2006 af Bayer Crop Science, som er den virksomhed, der udviklede den genetisk modificerede ris »LL RICE 601«. USA's myndigheder meddelte efterfø-

gende Kommissionen, at det endnu ikke vides, i hvilken udstrækning forsyningskæden er kontamineret, og at det ikke på nuværende tidspunkt er muligt at sige noget om den sandsynlige kontaminering af de produkter, der eksporteres til Fællesskabet. USA's myndigheder oplyste desuden Kommissionen om, at det heller ikke i USA var tilladt at markedsføre de pågældende produkter.

(3) Uden at medlemsstaternes kontrolforpligtelser derved tilsidesættes, bør de foranstaltninger, der skal vedtages som reaktion på, at der sandsynligvis importeres kontaminede produkter, være omfattende og fælles, så indsatsen kan være hurtig og effektiv, og således at det undgås, at medlemsstaterne griber situationen forskelligt an.

(4) I henhold til artikel 53 i forordning (EF) nr. 178/2002 kan der vedtages relevante EF-beredskabsforanstaltninger vedrørende fødevarer og foderstoffer, der er importeret fra et tredjeland, for at beskytte menneskers sundhed, dyrsundheden eller miljøet, hvis denne risiko ikke kan styres på tilfredsstillende vis ved hjælp af de foranstaltninger, der træffes af de berørte medlemsstater.

(5) Da genetisk modificeret ris af typen »LL RICE 601« ikke er godkendt i henhold til EF-forskrifterne, og da der kan formodes at være en risiko forbundet med produkter, der ikke er tilladt i henhold til forordning (EF) nr. 1829/2003, jf. det forsigtighedsprincip, der er omhandlet i artikel 7 i forordning (EF) nr. 178/2002, bør der træffes beredskabsforanstaltninger for at forhindre, at de kontaminede produkter markedsføres i Fællesskabet.

(6) I henhold til de generelle krav i forordning (EF) nr. 178/2002 har ledere af fødevarer- og foderstofvirksomheder det primære retlige ansvar for at sikre, at kravene i fødevarerlovgivningen er opfyldt for fødevarer og foder i den virksomhed, som er under deres ledelse, og for at kontrollere, at de pågældende krav overholdes. Det bør derfor være de virksomhedsledere, der er ansvarlige for den første markedsføring af fødevarer og foder, der har pligt til at bevise, at disse ikke indeholder de kontaminede produkter. I det øjemed bør beredskabsforanstaltningerne som fastsat i denne beslutning omfatte krav om, at sender af nærmere bestemte produkter med oprindelse i USA kun må markedsføres, hvis der foreligger en analyserapport, der godtgør, at produkterne ikke er kontamineret med »LL RICE 601«-ris. Analyserapporten bør udstedes af et akkrediteret laboratorium i overensstemmelse med internationalt anerkendte standarder.

(¹) EFT L 31 af 1.2.2002, s. 1. Forordning senest ændret ved Kommissionens forordning (EF) nr. 575/2006 (EUT L 100 af 8.4.2006, s. 3).

(²) EUT L 268 af 18.10.2003, s. 1.

- (7) For at lette kontrollen bør der for alle genetisk modificerede fødevarer og foderstoffer, der markedsføres, anvendes en valideret påvisningsmetode. Bayer Crop Science er blevet anmodet om at fremlægge metoder til påvisning af »LL RICE 601«-ris samt kontrolprøver. Virksomheden har stillet to metoder til rådighed, som er blevet valideret af Grain Inspection, Packers and Stockyards Administration (GIPSA) under USA's landbrugsministerium i samarbejde med det i artikel 32 i forordning (EF) nr. 1829/2003 anførte EF-referencelaboratorium.
- (8) Foranstaltningerne i denne beslutning skal stå i rimeligt forhold til problemets omfang og må ikke hindre handelen mere end nødvendigt og bør derfor kun omfatte produkter, der anses for sandsynligvis at være kontamineret med »LL RICE 601«, som ifølge de modtagne oplysninger importeres til Fællesskabet fra USA.
- (9) På trods af Kommissionens anmodninger har USA's myndigheder ikke været i stand til at garantere, at de risprodukter, der importeres fra USA, ikke indeholder »LL RICE 601«.
- (10) Hvad angår foder eller fødevarer, der ikke er omfattet af foranstaltningerne i denne beslutning, bør medlemsstaterne overvåge, om disse produkter er kontamineret med »LL RICE 601«. På grundlag af oplysningerne fra medlemsstaterne vil Kommissionen tage stilling til, om der er behov for yderligere foranstaltninger.
- (11) Kommissionens beslutning 2006/578/EF af 23. august 2006 om beredskabsforanstaltninger vedrørende den ikke tilladte genetisk modificerede organisme »LL RICE 601« i risprodukter⁽¹⁾ blev vedtaget for midlertidigt at forbyde markedsføring af kontamineret produkter.
- (12) Disse midlertidige foranstaltninger bør bekræftes.
- (13) Beslutning 2006/578/EF bør derfor ophæves og erstattes.
- (14) Foranstaltningerne i nærværende beslutning bør tages op til revision inden for seks måneder for at vurdere, om de fortsat er nødvendige.
- (15) Foranstaltningerne i denne beslutning er i overensstemmelse med udtalelse fra Den Stående Komité for Fødevarerækæden og Dyresundhed —

⁽¹⁾ EUT L 230 af 24.8.2006, s. 8.

VEDTAGET FØLGENDE BESLUTNING:

Artikel 1

Anvendelsesområde

Denne beslutning gælder for følgende produkter med oprindelse i USA:

Produkt	KN-kode
Afskallet ris (hinderis), skoldet (parboiled), langkornet (Long A)	1006 20 15
Afskallet ris (hinderis), skoldet (parboiled), langkornet (Long B)	1006 20 17
Afskallet ris (hinderis), langkornet (Long A)	1006 20 96
Afskallet ris (hinderis), langkornet (Long B)	1006 20 98
Delvis sleben ris, skoldet (parboiled), langkornet (Long A)	1006 30 25
Delvis sleben ris, skoldet (parboiled), langkornet (Long B)	1006 30 27
Delvis sleben ris, langkornet (Long A)	1006 30 46
Delvis sleben ris, langkornet (Long B)	1006 30 48
Sleben ris, skoldet (parboiled), langkornet (Long A)	1006 30 65
Sleben ris, skoldet (parboiled), langkornet (Long B)	1006 30 67
Sleben ris, langkornet (Long A)	1006 30 96
Sleben ris, langkornet (Long B)	1006 30 98
Brudris, der ikke er attesteret som værende fri for langkornet ris.	1006 40 00

Artikel 2

Betingelser for første markedsføring

Medlemsstaterne tillader kun første markedsføring af de produkter, der er omhandlet i artikel 1, når det ved en original analyserapport, der er udstedt af et akkrediteret laboratorium og udarbejdet på grundlag af en egnet og valideret metode til påvisning af den genetisk modificerede »LL RICE 601«-ris, og som ledsager sendingen, godtgøres, at produktet ikke indeholder genetisk modificeret »LL RICE 601«-ris.

Hvis en sending af de produkter, der er omhandlet i artikel 1, opdeles, ledsages de enkelte dele af den opdeltede sending af en attesteret kopi af analyserapporten.

Hvis der ikke foreligger en analyserapport som omhandlet i stk. 1, skal den virksomhedsleder, der er etableret i Fællesskabet, og som har ansvaret for den første markedsføring af produktet, lade de produkter, der er omhandlet i artikel 1, teste med henblik på at godtgøre, at de ikke indeholder genetisk modificeret »LL RICE 601«-ris. Indtil analyserapporten foreligger, må sendingen ikke markedsføres i Fællesskabet.

Medlemsstaterne underretter Kommissionen om positive (dvs. uacceptable) resultater via det hurtige varslingsystem for fødevarer og foder.

Artikel 3

Andre kontrolforanstaltninger

Medlemsstaterne træffer passende foranstaltninger, herunder stikprøveudtagning og analyse, vedrørende de produkter, der er omhandlet i artikel 1, og som allerede findes på markedet, for at kontrollere, at genetisk modificeret »LL RICE 601«-ris ikke forekommer. De underretter Kommissionen om positive (dvs. uacceptable) resultater via det hurtige varslingsystem for fødevarer og foder.

Artikel 4

Kontaminerede sendinger

Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at produkter, der er omhandlet i artikel 1, og hvori der påvises genetisk modificeret »LL RICE 601«-ris, ikke markedsføres.

Artikel 5

Dækning af udgifter

Medlemsstaterne sørger for, at udgifterne til gennemførelsen af artikel 2 og 4 afholdes af de virksomhedsledere, der er ansvarlige for den første markedsføring.

Artikel 6

Evaluering af foranstaltningerne

Foranstaltningerne i denne beslutning tages op til revision senest den 28. februar 2007.

Artikel 7

Ophævelse

Beslutning 2006/578/EF ophæves.

Artikel 8

Adressater

Denne beslutning er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 5. september 2006.

På Kommissionens vegne

Markos KYPRIANOU

Medlem af Kommissionen